

春花月夜

月下花前
共赏良辰
3

เฝิงไท่เคอ 蓬莱客 เจียน
พริทหอม 丕เปา

คำนำ

ผ่านไปแล้วสองเล่ม เป็นอย่างไรกันบ้างคะ นอกจากความรักที่ค่อยๆ พัฒนาก้าวหน้าขึ้นแล้ว สถานการณ์แย่งชิงเมืองช่วงชิงแผ่นดินก็มีแต่ เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เลยกว่าไหมคะ หลี่มู่จากทหารตำแหน่งเล็กๆ กระโดด ก้าวพรวดไปเป็นข้าหลวงที่อึ้งเจิง สามารถมีกองกำลังส่วนตัวได้แล้วคะ เขยิบใกล้บัลลังก์มากขึ้น

ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามแผนการ เขากรุยทางบุกเบิกเมือง สะสมกองกำลังทหาร หวังเดินหน้าช่วงชิงเมืองหลวงตะวันตกฉางอันมา ทุกอย่างก็น่าจะไม่มีใครจับความคิดนี้ได้ แต่ไม่ใช่กับเกาลั่วเสิน นางที่ควรอยู่ เจียนคังถึงขั้นเดินทางไกลมาปรากฏตัวตรงหน้าเขา อ้อนวอนให้เขากลับตัว กลับใจ เป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์เสีย

แม้เป็นนาง เขาก็ไม่เปลี่ยนแปลงความคิดอันมุ่งมั่นของตนเด็ดขาด ทว่าพอเหลือเพียงทางเลือกเดียว ลุยหน้าต่อไปโดยไม่มีนางเคียงข้างแล้ว ความยึดมั่นของเขาก็สั่นคลอนอย่างรุนแรง

สุดท้ายแล้วหลี่มู่จะตัดสินใจเลือกอย่างไร แล้วเกาลั่วเสินจะยังรอ หลี่มู่ไปได้นานแค่ไหน สงครามอันวุ่นวายจะมีอะไรพลิกผันอีกหรือไม่ ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ท่านอยากให้ข้าไป ข้าก็ได้แต่ไป กระทั่งข้าวิงวอนขอร้องท่านเช่นนั้น ก็ยังอยู่ไม่ได้! ประเดี๋ยวเปลี่ยนใจจะให้ข้าอยู่ก็ทำเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ออกมา! ท่านเห็นข้าเป็นใครกัน อาศัยอะไรมาทำกับข้าเช่นนี้ เรียกก็ต้องมา ไล่ก็ต้องไปหรือ!"

นางตะโกนจบก็หลับตาลงร้องไห้ออกมาอีก เสียงร้องมีเพียงความเศร้าเสียใจยิ่ง

หลี่มู่เนิ่งไปชั่วขณะ ฉับพลันก็ซ่อนตัวนางขึ้นมาอุ้มอีกครั้ง เดินมาถึงหน้าประตู เขายกเท้าเตะประตูให้เปิดออกพานางไปนั่งที่ข้างเตียง ตนเองไปจุดโคมไฟ

แสงจากโคมไฟค่อยๆ สว่างขึ้นมา ชับไล่ความมืดในห้อง

เกาลั่วเดินนั่งอยู่ข้างเตียงเห็นเขาเดินมาที่ตน นางก็รีบขยับคอเสื้อที่ถูกเขาทำงานยุ่งเหยิงเมื่อครู่ให้ดี ผูกสายรัดเอวกระโปรงให้แน่น คิดจะยืนขึ้นเพื่อหลบหลีกเขา มือกลับถูกเขาจับไว้แล้ว

"อาหมี ล้วนเป็นความผิดของข้า เจ้าอยากตีก็ตีได้เลย อยากกัดข้าก็จะให้เจ้ากัด"

แนะนำตัวละคร

- * เกาลั่วเดิน บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ เชี่ยวชาญเรื่องพินและเชียว แต่งงานกับหลี่มู่
- * หลี่มู่ ข้าหลวงเขตฉีเจิง ขุนนางหนุ่มผู้เปี่ยมความสามารถ ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ เป็นสามีของเกาลั่วเดิน
- * เกาหวน คุณชายหกลูกเกา อยากแสดงฝีมือในสนามรบ ชื่นชมนับถือพี่เขยอย่างหลี่มู่ เป็นคนกล้าลุย ไม่กลัวตาย
- * เกาอิ่น ตำซังของเกาลั่วเดิน เป็นว่าที่ประมุขสกุลเกา ยึดถือตระกูลเป็นสำคัญ มีฝีมือการรบ
- * มู่หรงถี่ ทูตพิเศษแคว้นเยียน ชาวเซียนเปย เป็นชายหนุ่ม รุปร่างมา เจี้ยนคังด้วยแผนการบางอย่าง
- * สวีมี พี่ชายของสวีฮองเฮาในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง หมายผลักดันหลานชายตนเอง ขึ้นสืบทอดบัลลังก์
- * ไหวหลี่ บุตรชายคนโตของไหวตั้งท่านหวังแห่งโจวฉือ ชอบฝึกสัตว์ร้ายต่างๆ เป็นพันธมิตรกับหลี่มู่

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

ความหมาย

* อาเหี้ยย

บิดา

* อาเห่ียง/อาหมู่

มารดา

* ต้าซง

พี่ใหญ่

* อาซง

พี่ชาย

* อาเจี้ย

พี่สาว

* อาเม่ย

น้องสาว

* อาตี้

น้องชาย

* อาเส้า

พี่สะใภ้

* อาจยา

แม่สามี

* หลางจวิน

คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

74

คืนนี้กล่าวสำหรับเกาลู้วเส้นแล้ว ประจวบรุ่งตจากยอดเมฆลงมาสู่
พื้นดินเลน

เพราะความเชื่อมั่น ความปีติยินดีทั้งหมดที่เกิดขึ้นมาจากการช่วยเหลือ
สำเร็จได้อันตรธานไปไม่มีเหลือ

นางหาได้มีเจตนาจะทำให้เขาเสียอารมณ์ในเวลาเช่นนั้น

ก่อนที่นางจะเอ่ยปากวิงวอนขอร้องเขาด้วยน้ำใสใจจริงก็แทบจะ
ลืมเลือนคำสั่งกำชับที่บิดาพูดกับนางตอนก่อนออกเดินทางไปแล้ว

เพียงแต่ในส่วนลึกของหัวใจจะมีเสียงหนึ่งดังอยู่ตลอด

ทุกครั้งที่ขึ้นมื่นเบิกบานและหลงระเรีง เสียงนั้นก็โผล่ขึ้นมาทันที
คอยตักเตือนนาง มันยังอยู่ไม่ได้หายไปไหน

และในขณะที่นางลอบเสียใจ นี้ก็อับอายขายหน้าทีตนหาเรื่อง
ถูกสบประมาทเหยียดหยามเอง หลี่มู่กลับไม่ได้แม้แต่จะอยู่ข้างกายนาง...

แน่นอนเรื่องนี้ไม่อาจตำหนิเขาแม้แต่น้อย
 เพราะในคืนนั้นสกุลกานกับโหวเจียนได้ก่อกบฏขึ้น
 ตามแผนเดิมของพวกเขาคือเข้าจู่โจมคุกหาสน์สกุลโหวกับโรงเตี๊ยม
 สั่งหารโหวตั้งพ่อลูกรวมทั้งหลี่มู่ในคืนนั้นเลย

แต่สิ่งที่พวกเขาคิดไม่ถึงก็คืออีกฝ่ายได้เตรียมการรับมืออยู่ก่อนแล้ว
 นี่เป็นคำเค้นของการเป็นพันธมิตรที่คู่ควรแก่การเฉลิมฉลองคืนหนึ่ง
 และเป็นคำเค้นที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิตของการเช่นฆ่าสังหาร
 ช่างหู่ได้ยินเสียงการเช่นฆ่าสังหารที่ด้านนอกอยู่ก่อนคืน กระทั่ง
 ฟังสาถึงได้เงียบสงบลงในที่สุด

กานฉีกับโหวเจียนพ่ายแพ้ถูกประหารในคืนนั้น ลูกสมุนผู้ติดตาม
 ก็ทยอยถูกกวาดล้างตามไปด้วย

ผ่านไปสองวัน หลี่มู่ช่วยโหวตั้งจัดการเรื่องราวเสร็จสิ้นก็พาเกาลั่วเดิน
 จากไป

ตอนเกาลั่วเดินเดินออกจากโรงเตี๊ยมก็เห็นผู้คนบนท้องถนนเดินไป
 เดินมา

ที่นี้กลับคืนสู่ความสงบสุขดังเดิมแล้ว เสียงเช่นฆ่าสังหารที่ดังเอะอะ
 อยู่ครึ่งคืนในคืนวันนั้นกลายเป็นเพียงความฝัน

แต่คราบอลहितที่ติดอยู่บนชั้นบันไดหน้าประตูโรงเตี๊ยมหลายรอย
 ที่ยังถูกน้ำฝนชะล้างไปไม่หมดกลับเป็นสิ่งเตือนใจคนอย่างชัดเจน

คืนนั้นที่นอกประตูใหญ่บานนี้ เคยเกิดการต่อสู้กันชนิดเจ้าตายข้าอยู่
 ที่ฆ่าสังเวทใจอย่างไร

การเดินทางกลับใช้เวลาอยู่สองวัน กำแพงเมืองอึ้งก็ค่อยๆ ปรากฏ
 ขึ้นมาในสายตา

ตอนเช้าเมือง นายกองผู้ดูแลประตูเมืองผู้หนึ่งออกมาต้อนรับและ
พูดอะไรกับหลี่มู่ประโยคหนึ่ง

หลี่มู่คล้ายนั่งอึ้งไปพลางหันกลับมาองเกาลัว่เดินตามสัญชาตญาณ
แวบหนึ่ง

เพียงไม่นานเกาลัว่เดินก็ได้ทราบข่าวเรื่องหนึ่ง

เกาลัว่...ตัวซิงของนางมาแล้ว เวลานี้เขาอยู่ในจวนข้าหลวง

การมาครั้งนี้เกาลัว่ได้รับมอบหมายจากเกาเจียว หลังจากกลุ่มของ
เกาลัว่เดินออกเดินทางมาได้ไม่นาน เกาลัว่ก็ออกเดินทางตามมา

ที่เกาเจียวจัดการต่อมาเช่นนี้ ประการแรกเพราะไม่วางใจ
ความปลอดภัยระหว่างทาง ประการที่สองน่าจะเพื่อเป็นหลักประกันว่า
หลังจากบุตรสาวได้พบหลี่มู่แล้วจะสามารถกลับไปเจี้ยนคังโดยเร็ว

เขาเป็นห่วงว่าหลี่มู่จะไม่ปล่อยบุตรสาวกลับไป และเป็นห่วงว่า
บุตรสาวจะไม่ยอมกลับไป

ดังนั้นจุดประสงค์การมาในครั้งนี้ของเกาลัว่จึงชัดเจนยิ่ง

การมาถึงอย่างกะทันหันของเกาลัว่เห็นชัดว่าทำให้หลี่มู่ออกจะ
ไม่ทันตั้งตัว

แต่หลังจากกลับไปถึงจวนข้าหลวง หลังได้พบหน้าเกาลัว่แล้วหลี่มู่
ก็ปฏิบัติตามมารยาท ให้ความเกรงอกเกรงใจอย่างยิ่ง

เกาลัว่เดินเองก็ยอมรับการจัดการของบิดาอย่างสงบ

คนเดียวที่คิดจะต่อต้านก็คือเกาหวน

บาดแผลที่บริเวณบั้นท้ายของเกาหวนกำลังหาย เขาหลงจากเตียง
มาเดินได้หลายวันแล้ว ทว่าการมาถึงอย่างกะทันหันของเกาลัว่ทำให้เขา

ได้กลิ่นจุดจบของความฝัน

หลังจากชนก้าแพง* มาหลายครั้ง เขาก็เข้าใจเหตุผลข้อหนึ่งแล้ว

ภายใต้เงื่อนไขที่ท่านลุงไม่พยักหน้า ไม่ว่าเขาจะขอร้องหรือลู่อย่างไร
หลี่มู่ก็ไม่มีทางฝ่าฝืนเจตจำนงของท่านลุง ไม่มีทางให้เขาอยู่ต่อ

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวก็อยู่ที่เกาลั่วเดินแล้ว

ถ้านางสมครใจอยู่ต่อ เช่นนั้นเขาก็มีเหตุผลที่จะอยู่ต่อตามไปด้วย

จากการสังเกตการณ์ในช่วงที่ผ่านมาจากเกาหวน เขารู้สึกว่า
หลังจากนางมาที่นี้ก็ประหนึ่งปลาได้น้ำ คุณนางมีความสุขมาก หลายครั้งที่
ที่ลองหยั่งน้ำเสียงของนางก็ไม่ได้ยินนางบอกว่ารอเขาบาดแผลหายแล้ว
ก็จะกลับไปทันที

ด้วยเหตุนี้เดิมทีเขามีความมั่นใจอย่างมากว่าจะรั้งอยู่ที่นี้ต่อไปได้

คิดไม่ถึงว่าการมาถึงอย่างกะทันหันของเกาอื่นจะทำให้ความหวัง
ทั้งหมดต้องดับสูญไป

ที่ทำให้เขายังงุนงงก็คือเขาหาโอกาสไปหาอาเจียง คิดจะโน้มน้าวนาง
ให้อยู่ต่อ

ท่าทีของนางถึงกับเปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้ราวกับเป็นคนละคน
ไม่มีท่าทางว่าคิดจะต่อต้านการจัดการของท่านลุงออกมาให้เห็น

เกาหวนผิคิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

ที่ทำให้เขายังกลัดกลุ้มก็คือหลังจากก่อนหน้านี้บาดแผลที่ก้นของเขา
ทรมาณให้เจ็บปวดเจียนตาย มาบัดนี้กลับทำท่าว่าจะหายดี เริ่มตั้งตัว
เป็นศัตรูกับเขา ให้เขาไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้แล้ว

เมื่อวานเกาอื่นพาหมอทหารมาตรวจอาการเขา หลังจากเขาต่อต้าน

* ชนก้าแพง หมายถึงถูกขัดขวางหรือถูกปฏิเสธ

อย่างสุดกำลังเพื่อรักษาเกียรติภูมิของตน สุดทำยั้งคงไม่อาจต้านทาน
 อานุภาพอันน่าเกรงขามของพี่ชายที่อายุมากกว่าเขาสิบกว่าปีได้ จำต้อง
 ยอมถอดกางเกงออก

หมอทหารบอกว่าบาดแผลดีขึ้นมากแล้ว ขอเพียงไม่ขี้มัวเปลี่ยนมา
 นั่งรถก็ออกเดินทางได้ไม่มีปัญหาแล้ว

เรื่องราวก็เป็นเช่นนี้ วันเดินทางกลับได้กำหนดลงมาอย่างเป็นขั้นตอน
 นั่นก็คือพรุ่งนี้!

ยามเย็น ตะวันยามสายอันห่มคลุมทุ่งกว้างที่เปล่าเปลี่ยวอีกครั้ง
 อาบย้อมผืนแผ่นดินให้กลายเป็นสีเหลืองทอง

ช่วงที่อากาศดีเช่นนี้ แม้อยู่ไกลออกไปสิบหลีกก็มองเห็นเงาและเค้าโครง
 กำแพงเมืองอันสูงตระหง่านของเมืองอู่เจิง

อาจเพราะกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งทำให้ผู้คนรู้สึกปลอดภัย ระยะเวลา
 ทุกวันจะมีผู้คนจูงเด็กประคองคนแก่ ทอยยกันมาจากทั่วสี่ทิศแปรดทาง
 มาขอให้รับพวกเขาเข้ามาอยู่ในเมือง

จำนวนคนที่มาอย่างน้อยก็หลายสิบ...อย่างมากที่สุดก็หลายร้อย
 เจียงเตาสั่งสร้างเวิ้งไว้ที่หน้าประตูเมืองหลังหนึ่ง รับผิดชอบการจดบันทึก
 จำนวนประชากร

หลังจากชาวบ้านผู้ลี้ภัยเข้าเมืองมาเป็นธรรมดาอยู่แล้วที่จะมา
 รวมตัวกันอยู่บริเวณรอบๆ จวนข้าหลวง ขุดรากถอนโคนต้นหญ้าที่รกร้าง
 ซ่อมแซมบ้าน หลังจากตั้งหลักได้แล้วก็ยุ่งอยู่กับการบุกเบิกที่เพาะปลูก

แม้จะเข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว แต่ขอเพียงรีบหักล้างทางพงที่หนา หว่าน
 เมล็ดพันธุ์ ถ้าสวรรค์ยอมประทานข้าวมาให้กินจริงๆ พอถึงปลายฤดูใบไม้ร่วง

จะสามารถเก็บเกี่ยวได้ครั้งหนึ่ง

หลี่มู่กลับจากลานฝึกซ้อมนอกเมือง เข้าประตูเมืองมา
อากาศร้อนมากขึ้นทุกทีแล้ว

ฝุ่นละอองแห่งแสงปลิวฟุ้งไปในอากาศ พร้อมๆ กับเสียงร้องตะโกน
ของเหล่าทหารหาญที่เปลือยร่างท่อนบนฝึกฝนกันอย่างห้าวหาญจนเหงื่อชุ่ม
แผ่นหลัง

ขณะที่หลี่มู่ผ่านประตูเมือง ที่นั่นมีผู้สีกัยกลุ่มหนึ่งเพิ่งมาถึง กำลัง
เข้าแถวรับการซักถาม รอเข้าเมืองด้วยความร้อนใจ

เสื้อผ้าของพวกเขาขาดรุ่งริ่ง หน้าตาเต็มไปด้วยฝุ่นดิน ใบหน้า
มีร่องรอยของความทุกข์ยากที่หลงเหลือจากการเอาตัวรอดอันยากลำบาก
ของหนึ่งหาบก็คือทรัพย์สินในครอบครองทั้งหมด

แต่ในยามนี้ ระหว่างรอเข้าแถวเพื่อเข้าเมือง ขณะชะเง้อคอ
มองเข้าไปในตัวเมือง ในดวงตาแต่ละคู่ที่เดิมดูเฉื่อยชาไร้ชีวิตชีวา สิ่ง
ที่พรุ้งพรูออกมากลับเป็นแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความมุ่งหวังต่อชีวิตใหม่
ที่สงบมั่นคง ซึ่งแววตาเช่นนี้ไม่ได้พบเห็นมานานมากแล้ว

ครั้นพวกเขาเห็นทหารที่ประตูเมืองทำความเคารพคนผู้หนึ่งที่ขี่ม้ามา
ท่าทางเหมือนนายทหาร เรียกเขา "ท่านข้าหลวง" ก็รู้ว่าคนผู้นี้ก็คือ
ท่านผู้ปกครองเมืองหลี่มู่ ทุกคนต่างพากันคุกเข่าให้เขา ขอร้องให้รับพวกตน
ไว้

หลี่มู่บอกให้ทุกคนลุกขึ้น สั่งทหารให้รีบลงบันทึกลงให้เสร็จ ปล่อยคน
เข้าเมืองก่อนฟ้ามีด

พอหลี่มู่สั่งกำชับเสร็จ ผ่านประตูเมืองเข้าไป กำลังจะมุ่งหน้าไป
จวนข้าหลวง เขาพลันได้ยินเสียงร้องเรียก "พี่ชาย!"

หลี่มู่หันหน้ามา เห็นเกาหวนโผล่ออกมาจากด้านหลังแห่งหนึ่งแห่งหนึ่ง
ที่ข้างประตูเมือง จึงหยุดลง

เกาหวนเพิ่งลงจากเตียงมาเดินได้เมื่อไม่กี่วันก่อน จึงเอามือกุมกัน
แอบหนีไปดูการฝึกซ้อมที่ลานฝึกซ้อม หลี่มู่สังเกตเห็นเขานานแล้ว แต่
ก็ไม่ได้ไล่เขาไป

"พี่เขย แม้วรยุทธ์ของข้าเปรียบกับคนอื่นแล้วจะด้อยกว่าเล็กน้อย แต่
ขอเพียงให้โอกาสข้า ข้าทนความลำบากได้! ข้ายังพูดภาษาเขียนเป่ย์ได้
ท่านว่าข้าเข้าร่วมหน่วยลี้คูได้หรือไม่"

เขาถามอย่างประจบเอาใจ

กองกำลังในบังคับบัญชาของหลี่มู่ นอกจากทหารขนส่ง ทหาร
สอดแนม พลธนู และทหารราบที่จำเป็นต้องมีแล้ว ช่วงหลังมานี้กำลัง
จัดตั้งกองทหารชั้นยอดขึ้นกองหนึ่ง

นี่เป็นกองทหารที่มีมียอดเยี่ยมที่สุด ในหนึ่งร้อยคนคัดมาเพียงหนึ่งคน
มีชื่อว่า 'หน่วยลี้คู'

หลายวันมานี้ในลานฝึกซ้อมกำลังประลองฝีมือกัน ทุกคนต่างเห็นว่
การได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในนั้นถือเป็นเกียรติ

เกาหวนยิ่งฝันอยากจะเป็นหนึ่งในนั้น

แต่เห็นหลี่มู่มองมาที่ตนเช่นนี้ เขาพลันหมดกำลังใจ

"ช่างเถิดๆ" เกาหวนเปลี่ยนคำพูด "พี่เขย! พรุ่งนี้อาเจียก็จะไปแล้ว
ท่านเห็นด้วยจริงหรือ"

หลี่มู่ไม่พูด

"อาเจียกลับไปครั้งนี้ ต่อไปไม่แน่อาจจะไม่กลับมาอีกแล้ว พี่เขย
ท่านก็รู้ ท่านลุงของข้าไม่พอใจท่านอย่างมาก ครั้งนี้ถ้าไม่ใช่อาเจียของข้า

พยายามต่อสู้ด้วยเหตุผล ท่านลุงก็คงไม่ยอมปล่อยนางมา..."

เกาหวนมองหลี่มู่ เห็นสายตาของเขาข้ามผ่านศิระชะตนไป จับนิ่งไปทางประตูเมืองที่อยู่ข้างหลังตน คล้ายกำลังมองอะไร ไม่ได้ฟังที่ตนพูดสักเท่าใด

ในใจเกาหวนพลันร้อนรนขึ้นมา ขยับเข้าไปเล็กน้อย

"พี่ชาย บุตรหลานครอบครัวสกุลขุนนางในเมืองเจี้ยนคังที่เลื่อมใสในตัวอาเจี่ยของข้ามีมากมายนับไม่หวาดไม่ไหว! คนอื่นข้าก็ไม่เคยถึงหรอก เพียงได้ยินว่าลู่ต้าซยงจนถึงทุกวันนี้ยังคงไม่ลืมอาเจี่ยของข้า ไม่ยอมแต่งงาน..." เขาทอดถอนใจ "พี่ชาย ข้าเป็นห่วงแทนท่านจริงๆ ความจริงถึงต้าซยงของข้าจะมาแล้ว แต่ท่านก็ไม่ต้องกลัวเขา ต้าซยงผู้นี้ ไม่ว่าท่านลู่พูดอะไร เขาก็ทำเช่นนั้น ไม่เคยมีความคิดของตนเอง แต่เห็นภายนอกดูเย็นชา ความจริงภายในกลับอบอุ่น..."

"ลิว่หลาง เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร!"

ทันใดนั้นก็มီးเสียงตวาดดังมาจากข้างหลัง

เกาหวนหันหน้าไป ถึงได้เห็นเกาอินก้าวยวๆ เดินมาจากประตูเมือง สายตาจับนิ่งมาที่ตน แววตาเฉียบขาดยิ่ง

เห็นชัดว่าคงจะได้ยินคำพูดเมื่อครู่เหล่านั้นของตนแล้ว

เกาหวนสะดุ้งเฮือกรีบหุบปาก

เกาอินเดินเข้ามาสั่งเกาหวนให้กลับไป

เกาหวนก้มหน้าอย่างหน้าเสีย เอามือประคองกันเดินจากไปอย่างไม่ค่อยพอใจ

เกาอินมองส่งน้องชายที่ค่อยๆ เดินห่างออกไป กวาดตามองประตูเมืองรอบหนึ่ง ถอนสายตาจากร่างผู้ลี้ภัยที่กำลังประคองกันเดินเข้าไปใน

เมืองเหล่านั้น

"หลี่มู่ พุดตามตรง ข้ามาที่นี่ไม่กี่วัน อึ้งเจิงเท่าที่เห็นในตอนนี้นำข้ารู้สึกประทับใจมาก เจ้าเป็นคนที่มีความสามารถผู้หนึ่ง ไม่เพียงยามอยู่ในสนามรบบุกไปทางใดก็แหลกราบไปทางนั้น ด้านการปกครองทหารปกครองราษฎรก็มีฝีมืออย่างมาก ยิ่งได้ยินว่าเจ้าได้ผูกพันมิตรกับโจวฉือแล้วทำให้แนวหลังสงบเรียบร้อย ข้าแม้จะอายุมากกว่าเจ้าหลายปี แต่ลองถามตนเอง ถ้าเปลี่ยนเป็นข้ามาที่นี่ ในเวลาอันสั้นเกรงว่าคงสร้างผลงานไม่ได้เช่นนี้"

เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ

"และด้วยเหตุนี้เองข้าจึงหวังว่าเจ้าจะไม่หลงเดินทางผิด เรื่องคำพูดคิดว่าท่านลุงของข้าคงพูดกับเจ้าแล้ว ข้าก็จะไม่พูดมากอีก ข้าเองก็แค่นใจในความไร้กำลังของราชสำนัก ทว่าถ้าทุกคนต่างเป็นเหมือนเจ้า ได้หล้านี้ไยมิใช่ยิ่งวุ่นวายหรือ พຽນนี้แม้ข้าจะพาอาเมยกลับไปแล้ว แต่ท่านลุงยังคงฝากความหวังไว้กับเจ้าอย่างมาก หวังว่าเจ้าจะใคร่ครวญให้ถี่ถ้วน อย่าทำให้ท่านต้องผิดหวัง"

เขาพุดจบก็ก้าวเท้าเดินจากไป

หลี่มู่เข้ามาในจวนข้าหลวง

เปรียบกับด้านนอกที่ยุ่งวุ่นวายร้อนอบอ้าว ลานด้านหลังของจวนข้าหลวงกลับดูเงียบวิเวกและเย็นสบายราวกับก้าวเข้าไปในโลกอีกโลกหนึ่ง

บนทางเดินเพียงพรมน้ำไป พื้นทางเดินที่ปูด้วยหินแม่น้ำสะอาดสะอ้านและเปียกแฉะ

ประกายน้ำที่หยาดหยดได้ช่วยเติมความชุ่มชื้นเย็นสบายให้กับ

ลานเรือนในช่วงพลบค่ำของต้นฤดูร้อนขึ้นมาหลายส่วน

เกาลัดเส้นเก็บของเสร็จแล้ว บนพื้นหน้าประตูมีหีบวางเรียง
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่หลายใบ

นางเปลือยเข้านั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ตัวใหม่ที่เพิ่งยกมาวางไว้ข้างหน้าต่าง
ได้ไม่กี่วัน เอนพิงหมอนหนุนใบหนึ่งที่วางอยู่ด้านหลัง อ่านม้วนหนังสือในมือ
ภายใต้แสงสุดท้ายของตะวันยามสายอันที่ส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

สายลมยามราตรีพัดผ่านกอไผ่เข้ามาทางหน้าต่าง ลมระผ่าน
เส้นผมยาวที่แผ่คลุมอยู่หลังหัวไหล่ นางเพิ่งสระผมมาแต่ยังแห้งไม่สนิท
เห็นเขาเข้ามาแล้ว นางก็หันหน้าไปบอก "ไปล้างหน้าล้างตามกินข้าวเถิด"

บนโต๊ะมีอาหารคาววางอยู่ มีชามกับตะเกียบอยู่ชุดเดียว

เห็นเขาล้างเลนางก็บอก "ข้ากินแล้ว"

หลีมูใช้น้ำสะอาดที่จัดเตรียมไว้แล้วอ่างหนึ่งล้างหน้ากับมือที่เต็มไปด้วย
เหงื่อและฝุ่นละอองของตน แล้วนั่งที่หลังโต๊ะเงียบบๆ

ไม่นานเขาก็กินข้าวเสร็จ วางชามกับตะเกียบลง

นางก็วางม้วนหนังสือลง ลุกขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่ สวมรองเท้าไม่มีส้น
คู่หนึ่ง เดินมาที่ข้างเตียง หอบเสื้อผ้าที่พับไว้เรียบร้อยตั้งหนึ่งชิ้นขึ้นมาวางไว้
บนหีบเสื้อผ้าของเขาที่อยู่ตรงมุมห้องใบนั้น ก่อนเอ่ยว่า "อากาศร้อนแล้ว
นี่เป็นเสื้อผ้าฤดูร้อนหลายตัวที่พวกอาจวีเร่งกันตัดเย็บให้ท่าน"

นางชี้ไปที่ตัวบนชุด

"ผ้าสีน้ำเงินอมดำตัวนี้ตัดเย็บให้พี่รองเจียง รูปร่างของเขาไม่สูง
เหมือนท่าน ท่านอย่าจำผิดเล่า"

สายตาของหลีมูค่อยๆ เบนจากเสื้อผ้าตั้งนั้นจับนุ่งไปที่เบาะหน้าของนาง

เกาลัดเส้นมองสบสายตากับเขาแวบหนึ่ง สีหน้าสงบนิ่ง

"มูมห้องด้านตะวันตกเฉียงเหนือตรงจุดที่มีน้ำฝนรั่ว วันก่อนที่มีฝนตกหนักก็ไม่เห็นรั่วอีก น่าจะซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว แต่ทางด้านโน้น..." นางชี้ไปที่มูมห้องฝั่งตรงข้าม "วันนั้นตอนกลางวันฝนตกหนัก ลมก็แรง ท่านไม่อยู่ ข้าอยู่ในห้องได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งถูกลมพัดหักกร่วงลงมาได้เสียงดังโครม กระเบื้องหลังคาคงแตกไปแผ่นหนึ่ง ตอนนั้นน้ำฝนก็รั่วลงมาแล้ว ดีที่ไม่นานฝนก็หยุดตก จะอย่างไรท่านก็ต้องอยู่ที่นี่เป็นเวลานาน มีเวลายังคงเรียกคนมาซ่อมให้ดีเถิด"

หลีมูมยังคงนิ่งเงียบ

"หลายวันก่อนตอนจัดเก็บลานด้านหลัง พบว่ามีบ่อน้ำบ่อหนึ่ง"

เกาลิ้วเดินพูดต่อ "ปากบ่อมีหญ้าป่าปิดคลุมอยู่ ตอนแรกจึงไม่เห็น ข้าให้คนลอกกันบ่อแล้ว ตาน้ำก็เปิดใหม่เรียบร้อย วันนี้น้ำขึ้นมาเต็มบ่อน้ำใสเย็นยิ่ง เดิมก็เป็นบ่อที่ดีบ่อหนึ่ง ต่อไปจะใช้น้ำไม่ต้องไปข้างนอกแล้ว ท่านมีเวลาเมื่อใดควรเรียกคนมาก่อขอบบ่อ ต่อไปจะอาบน้ำก็สะดวก..."

ตนเองต้องอย่าลืมหินข้าว งานใหญ่ถึงจะสำคัญ แต่ร่างกายจึงจะเป็นอันดับหนึ่ง คนถ้าล้มเสียแล้ว ไม่ว่าจะอะไรก็จบสิ้น ยังมีอาอวี นางไม่มีอาหู่แล้ว อาเหี้ยกับอาซงของนางก็ล้วนเป็นทหารของท่าน วันนี้ข้าเพิ่งไปดูนางมา วันหน้าตอนท่านไปทำศึก หวังว่าท่านจะไม่ลืม ขอให้พวกเขาสองพ่อลูกออกไปทำศึกพร้อมกัน

หลังจากข้ากลับไปแล้ว ต่อไปไม่แน่ว่าจะไปจึงไขว่เยียมอาหู่ของท่านกับอาถึงอีก แต่ไม่ว่าอย่างไรเมื่อก่อนที่พวกนางดีต่อข้า ข้าไม่มีวันลืม ข้าจะให้คนไปดูแลพวกนาง ท่านสงบใจอยู่ที่นี้ไม่ต้องเป็นห่วง"

นางนิ่งไปครู่หนึ่ง

"วันหน้าท่านจะทำงานใหญ่แล้ว คิดว่าคงไม่ต้องให้ข้าเตือน ตัวท่านเอง

ก็คงรู้ดี รับพวกนางมาเร็วหน่อยจะดีกว่า"

นางพูดจบก็นิ่งเงียบไป

ในห้องเงียบสงัดยิ่ง ช่างหมีเพียงเสียงสายลมยามราตรีที่พัดเข้ามา
ในหน้าต่าง พัดหน้าหนังสือบนแคร่ไม้ไผ่ที่นางอ่านไปได้ครึ่งหนึ่งดังฟืดฟាប់
เบาๆ

นี่เป็นคำพูดยาวที่สุดที่นางพูดกับเขาในช่วงหลายวันนี้

"อาหมี..."

ส่วนลึกในดวงตาสลึมราวกับมีคลื่นโหมซัดสาด เขาเรียกชื่อนาง
เสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง เสียงแหบสาก แล้วก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งคล้ายจะ
เดินเข้าไปหานาง

เกาลัวเดินกลับหมุนตัวเดินกลับไปแคร่ไม้ไผ่ตัวนั้น นั่งเอนพิงกลับไป
หยิบหนังสือขึ้นมา

หลึมมองเงาด้านข้างของนาง ฝึเท้าชะงักนิ่งแล้ว

เกาลัวเดินนอนไปได้ครึ่งคืนก็ตื่นขึ้นมา พบว่าบนเตียงเหลือนางอยู่
เพียงคนเดียวแล้ว

ประตูเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง นางมองผ่านม่านมุ้งออกไปครู่หนึ่งก็พลิกตัว
แล้วหลับตาลงอีก

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หมอกเบาบางยามเช้าลอยอวลอยู่ในทุ่งกว้างนอกเมือง
บนปลายใบแหลมของหญ้าป่าข้างทางมีหยาดน้ำค้างเกาะตัวอยู่

ดวงอาทิตย์ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า คนทั้งกลุ่มก็เตรียมจะออกเดินทาง
แล้ว

ตามจำนวนของผู้ลี้ภัยที่อพยพเข้ามาไม่ขาดสาย บ้านที่มีผู้คนอยู่อาศัย

บริเวณรอบจวนข้าหลวงก็ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น ระยะเวลาไม่นานนี้เด็กๆ บนลานโล่งที่อยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูจวนข้าหลวงแห่งนั้นก็มีจำนวนมากขึ้นทุกที

บางครั้งช่วงหลังเที่ยงวัน คนอยู่ที่ลานด้านหลังยังได้ยินเสียงหัวเราะสนุกสนานของเด็กๆ ที่วิ่งเล่นกันอยู่ที่ด้านหน้า

ที่ว่าเวลานี้เพราะยังเข้ากินไป ในลานจึงยังไม่มีคนแม้แต่คนเดียว

เกาลั่วเดินนั่งอยู่ในรถม้า ภายใต้การคุ้มกันของทหารองครักษ์หลายร้อยนาย ติดตามเกาอื่นกับฝานเจิงที่นำขบวนอยู่ข้างหน้า ผ่านลานโล่งแห่งนั้นมาถึงหน้าประตูเมือง

ประตูเมืองที่หนักอึ้งสองบานถูกทหารผลักเปิดออกไปช้าๆ ช้าๆ ขยับบานหนึ่ง ขวบบานหนึ่ง

ขบวนของคนและม้าเคลื่อนผ่านช่องประตูเมือง อย่างเหยียบสู่เส้นทางกลับไปทางใต้อีกครั้ง

ครั้งนี้เกาลั่วเดินตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะจากไปจริงๆ แล้ว

เกาลั่วเดินมองออกไปนอกหน้าต่างเป็นครั้งสุดท้าย ทุงกว้างเปล่าเปลี่ยวกว้างไกลที่เต็มไปด้วยหญ้าป่าแผ่ลูกกลมผืนนั้น ช่มกลิ่นความรู้สึกที่อยากจะหันกลับไปมองข้างหลังอีกสักครั้ง ก่อนปิดหน้าต่างลง

หลี่มู่ออกมาส่งนาง

เกาอื่นมีท่าทีเกรงอกเกรงใจยิ่ง

เพิ่งจะออกจากประตูเมืองก็ลงจากหลังม้ามายืนอยู่ข้างทางด้วยตนเอง ประสานมือทำความเคารพสามครั้งแสดงความขอบคุณ ขอให้เขาส่งเพียงแค่นี้... นี่เป็นธรรมเนียมสูงสุดที่แขกออกปฏิบัติเจ้าบ้านด้วยมารยาทแล้ว

หลี่มู่ขึ้นไปบนหอแจ้งเหตุที่สูงที่สุดบนกำแพงเมือง ยืนอยู่หลังช่อง

เชิงเทียน มองขบวนคนและม้าที่เดินคดเคี้ยวยาวเหยียดอยู่เบื้องล่างห้อมล้อม
รถม้าคันนั้นค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปทุกที สุดท้ายก็หายลับไปจากสายตา

เขายืนอยู่ในหอแจ้งเหตุเป็นเวลานาน

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากเส้นสุดขอบฟ้า ประตูเมืองเปิดออก
อีกครั้ง

ด้านล่างของกำแพงเมืองเริ่มคึกคักขึ้นมา

ท่ามกลางเสียงสังการ ทหารพากันเข้าแถวออกจากเมืองมุ่งหน้าไป
ลานฝึกซ้อม เริ่มการฝึกซ้อมในวันใหม่ ชาวบ้านในเมืองสวมงอบขาด แבק
คันไถ จอบ เสียม กระทั่งท่อนไม้ หิ้วไหใส่น้ำอาหารที่ภรรยาจัดเตรียมให้
แต่เช้าเร่งรุดไปยังที่นานอกเมืองที่เพิ่งบุกเบิกไถดิน

ในที่สุดหลี่มู่ก็ลงมาจากหอแจ้งเหตุ

เขาตรงไปที่ลานฝึกซ้อม มาถึงกลางวงนักรบที่แต่ละคนต่างคันไม้
คันมืออยากจะทำประลองเพื่อคัดเลือกเข้าหน่วยลี้ฉู่ เป็นกรงเล็บเสือ
เชี่ยวชาญมาป่าของเขา

เขาถอดเสื้อท่อนบนออก ลงสนามประลองด้วยตนเอง

มีเพียงนักรบที่สามารถยืนหยัดผ่านการทดสอบจากเขาไปได้จึงจะมี
คุณสมบัติเข้าร่วม

ใครที่สามารถจู่โจมเขาล้มลงได้ก็จะได้เป็นหัวหน้าหน่วยลี้ฉู่

ตะวันร้อนแรงอยู่เหนือศีรษะ ฝุ่นสีเหลืองคลเคลุ้ง เขาถูกบุรุษร่างกำยำ
กล้ามเนื้อหนั้นแน่นสืบทว่าคนล้อมอยู่ตรงกลาง เขาเปลือยร่างท่อนบน
เม็ดเหงื่อออกดูจสายฝน เขาคว้าจับทหารที่บุกเข้ามาโจมตีตนจากทุกมุม
ที่ละนายๆ พลางแผดเสียงคำรามก้อง แล้วเหวี่ยงพวกเขาขึ้นไปบนท้องฟ้า
เหนือลานฝึกซ้อม ฝุ่นดินปลิวปราย

เย็นย่ำที่หลุมจึงกลับจากลานฝึกซ้อมมาที่จวนข้าหลวง ทั้งร่างเต็มไปด้วย
ฝุ่นดินและเหงื่อไคล ทั้งยังมีรอยบาดแผล

เขาถูกทหารนายหนึ่งที่ถูกตนจับกุมจน নয়น์ตาแดงฉาน โลहित
เดือดพล่าน ไข่ม้วนพลองฟาดเข้ามาที่แผ่นหลัง

เขาถูกโจมตีจนเลือดลมพลุ่งพล่าน

ไข่ม้วนพลองอันนั้นหักในทันที ท่อนหนึ่งปลิวขึ้นไปข้างบน แผ่นหลังของเขา
มีรอยห้อเลือดแดงเป็นแนว

ทหารนายนั้นหลังจากฟาดไข่ม้วนพลองลงมาแล้วจึงได้สติขึ้นมา ตกใจ
อึ้งตะลึงอยู่กับที่ไม่กล้าขยับตัว

หลุมไม่เพียงไม่เอ่ยตาคกลับเลื่อนตำแหน่งเขาเป็นหัวหน้าหน่วยย่อย
ทันที

ความเจ็บปวดที่ร่างกายคล้ายได้แบ่งเบาความรู้สึกในใจในยามนี้
ของหลุมไปบ้าง

เขาลงจากหลังม้า ก้าวเร็วๆ ไปที่ประตูใหญ่ กลับเห็นที่เชิงบันไดหิน
หน้าประตูมีเด็กหญิงรูปร่างผอมบางอายุราวเจ็ดแปดขวบคนหนึ่งนั่งอยู่

พอเห็นเขาดวงตางพลันเปล่งประกาย รีบยืนขึ้นมา

หลุมจำนางได้ เด็กหญิงคนนี้ก็คือนางอวี่ที่เดินมาถึงหน้าประตูเมื่อ
ตามลำพังในวันนั้น

เขาหยุดลง

อวี่แหงนหน้าขึ้นมองเขา บนใบหน้ามีรอยยิ้มขลาดกลัวอยู่หลายส่วน
ปรากฏขึ้น

"ข้าหลวงหลู! เมื่อวานพู่เหรินมาเยี่ยมข้า ยังตัดเสื่อมาให้ข้าตัวหนึ่ง
บนเสื่อผ้าของนางมีกลิ่นหอมของดอกไม้อยู่เสมอ มีอยู่วันหนึ่งข้ายังเห็นนาง

เด็ดดอกไม้ที่ริมทาง นางคงชอบดอกไม้มาก ข้าจึงไปเด็ดดอกไม้มาให้นาง
ช่อหนึ่ง หอมมาก ข้าอยากมอบให้นาง แต่พวกเขาไม่ให้ข้าเข้าไป..."

อาอวีหันหน้าไปมองทหารสองนายที่หน้าประตูแวบหนึ่ง

"ท่านช่วยข้าเอาดอกไม้นี้มอบให้นางได้หรือไม่ ถ้านางชอบก็เพียง
บอกข้าสักคำ ข้าจะไปเด็ดมาให้นางทุกวัน"

อาอวียื่นมือข้างหนึ่งที่เดิมซุกอยู่ข้างหลังออกมาส่งดอกไม้ที่อยู่ในมือ
มาให้

ดอกไม้เป็นดอกไม้ป่าที่ทุ่งกว้างนอกเมืองมิให้พบเห็นอยู่ทั่วไป
แต่ละดอกล้วนสะอาดสะอ้าน ไม่มีดินเลนติดแม้แต่น้อย มีสีแดงสีเหลือง
ใช้ใบกบใบหนึ่งมัดไว้ ผูกปมเป็นรูปผีเสื้อที่งดงาม บนดอกไม้ยังพรมน้ำไว้
เล็กน้อย สดใหม่และสวยงามยิ่ง

นางเงยหน้ามองเขาอย่างระมัดระวัง

หลี่มู่หนึ่งจันอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยื่นมือออกไปซ้ำๆ รับเอาดอกไม้ป่า
ช่อนั้นมา

"ซ้ำ...จะช่วยมอบให้นาง..."

เขารับคำอย่างคลุมๆ เครือๆ

อาอวีโล่งใจ ในดวงตาเผยแววดีใจ ทำท่าทำทางเลียนแบบผู้ใหญ่
ค้อมเอวให้เขาอย่างนอบน้อม แล้ววิ่งไปอย่างรวดเร็ว

หลี่มู่หันหน้ามองตามเงาด้านหลังของเด็กหญิงที่จากไป มือใหญ่
ข้างหนึ่งกุมดอกไม้ป่าช่อหนึ่งเอาไว้ ก้าวเข้าประตูไปเสียบๆ ท่ามกลาง
สายตาของทหารที่จ้องมองมา

เขากลับมาถึงลานด้านหลัง ฝึเท้ากลับยิ่งเดินยิ่งช้าลง สุดท้ายก็หยุดอยู่
หน้าประตูที่มีบุปผาห้อยย้อยบานนั้น ก้มหน้าลงมองดอกไม้ในมือตน

เหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ฉับพลันนั้นเองก็นึกถึงบ่อน้ำที่เมื่อวานนางพูดถึงขึ้นมา เขาจึงไปเดินหาตามจิตใต้สำนึก

เขายืนอยู่ที่ปากบ่อมองผิวน้ำที่สงบนิ่งดูจันช่องสะท้อนเงากลับด้านของตนอยู่ ทั้งร่างเต็มไปด้วยฝุ่นโคลนดูหยาบกระด้างยิ่ง

ก็ไม่รู้ว่าเขาที่เป็นเช่นนี้อาศัยสิ่งใดถึงได้รับความชื่นชอบจากนางในวันนี้

ยิ่งไม่รู้ว่าความชื่นชอบนี้จะสามารถรักษาไว้ได้ถึงเมื่อใด

เขาหิวถึงไม่โบหนึ่งขึ้นมาจ้วงลงไปแรงๆ

'ตุ้ม...'

ผิวใสราวคันช่องถูกตีแตก หยดน้ำกระเซ็นไปทั่ว คนในนั้นที่ทำให้ตนเห็นแล้วเอือมระอาในที่สุดก็หายไปแล้ว

เขาหิวน้ำขึ้นมาเต็มถึง ยกขึ้นเหนือศีรษะ น้ำราวรดลงมาเสียงดัง 'ซ่า'

น้ำบ่อเย็นชุ่มชื้นชะล้างเอาฝุ่นโคลนและคราบเหงื่อหลังจากฝึกซ้อมมาทั้งวันออกจากร่างกายของเขา กลับไม่อาจนำพาความอัดอั้นตันใจและความว่าวุ่นใจที่อยู่ในส่วนลึกของหัวใจเขาออกไปได้

เขาเดินเท้าเปล่ากลับไปที่ลานเรือน

ในลานเรือนไม่มีคน บนทางเดินมีใบไม้แห้งเหลืองที่หลุดจากกิ่งหล่นอยู่สองสามใบถูกลมพัดหมุนปลิวไป

เขาผลัดประตูเข้าไป ในห้องเก็บกวาดไว้สะอาดสะอ้าน ว่างเปล่า โหรงเหวง นอกจากฟูกกับผ้าห่มบนเตียงแล้วก็ไม่มีสิ่งของอะไรของนางทิ้งไว้เลย

ใจแคบเสียจนกระทั่งอากาศที่มีกลิ่นอายของนางสักระยะก็ไม่มียอมเหลือทิ้งไว้

หลี่มู่ยืนอยู่หน้าประตูครู่หนึ่งพลันรู้สึกว้าขาของตนอ่อนยวบลงไป
ทั่วร่างกายไร้เรี่ยวแรง กระทั่งยืนก็ยืนไม่อยู่เช่นนั้น

เมื่อมาใคร่ครวญดูอย่างละเอียด เขาต่อสู้อยู่ที่ลานฝึกซ้อมทั้งวัน
ตอนกลางวันเพียงกินหุ่บิ่ง* กับพวกทหารรองห้องไปส่งๆ ขึ้นหนึ่ง

เวลานี้คงเป็นเพราะความหิวจึงทำให้เป็นเช่นนั้น

แต่เขากลับไม่รู้สึกลัว ไม่ว่าจะอะไรก็ไม่อยากกิน

เขาวางดอกไม้ป่าที่เด็กหญิงเด็ดมาช้อนั้นลง แทบจะต้องเกาะผนังห้อง
เดินไปที่ข้างเตียง กอนทิ้งร่างนอนลงไป

เขานอนหงายอยู่บนเตียง ผ่านไปครู่หนึ่งก็ลืมตาขึ้น หันหน้ามองไปยัง
ตำแหน่งที่นางเฟิงนอนอยู่เมื่อคืน

นางไม่ได้ทำอะไรไว้ให้เขาเลยจริงๆ จากไปอย่างหมดจด

กระทั่งเส้นผมสักเส้นก็ไม่ได้ทิ้งไว้

เขากลับตาลงซ้ำๆ เบื้องหน้ากลับคล้ายปรากฏภาพเกี่ยวกับนางขึ้นมา
ไม่ขาดสายภาพแล้วภาพเล่า

ในโรงเตี๊ยมที่โจวฉือคิ่นนั้น นางที่แต่ไรมาหึงผยองถึงกับเอ่ยปาก
วิงวอนขอร้องอยู่ใต้ร่างของเขา

แล้วก็ตัดผ่านมาก็เมื่อวาน ใบหน้าสงบราบเรียบของนางตอนสั่งกำชับ
เขาทีละเรื่องๆ เป็นครั้งสุดท้าย

หัวใจของเขาพลันบีบรัดไปชั่วขณะ คล้ายถูกระเบียบเค้นเอาไว้ พลัน
รู้สึกหายใจไม่ได้

ครั้งนี้เขามีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่ง บางทีเขาอาจต้องเสียนางไปจริงๆ
แล้ว...ตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

* หุ่บิ่ง เป็นขนมแป้งอบหรือแป้งทอดชนิดหนึ่ง ทำจากแป้ง ใสงาและต้นหอม เก็บไว้ได้นานโดยรสชาติ
ไม่เปลี่ยนแปลง จึงนิยมใช้เป็นเสบียงสำหรับเดินทางไกล

ครั้งก่อนนางไปแล้ว อาจจึ่จู้ๆ ก็กลับมาด่าว่าถ่มน้ำลายใส่ เขาจึงไป
ตามนาง

ครั้งนั้นนางจากไปอีก ในส่วนลึกของหัวใจของเขาใช้เคยแอบคาดหวังให้
อาจจึ่กลับมาถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาอีกครั้งหรือไม่

แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึกว่เหลวไหล

เขานอนอยู่บนเตียงรกรกกับคนตายไปแล้ว ขณะนอนนิ่งไม่ขยับกาย
อยู่นั้น ข้างหูพลันได้ยินเสียงฝีเท้าที่กระชั้นดังขึ้น

มีคนมาแล้ว กำลังตรงมาที่นี้!

หัวใจของหลี่มู่เต้นระรัวขึ้นมาทันที

โลหิตที่ท่วร่างพลันไหลทะลักเข้ามาในหัวใจ

เขาคลายมีชีวิตกลับคืนมา ลืมตาขึ้น กระโดดลงจากเตียง วิ่งไปที่
หน้าประตู แล้วกระชากประตูเปิดออก

กลับชะงักค้างไปทันใด

ผู้ที่มาคือเจียงเทา

เจียงเทาพามอทหารเร่งรุดมา จู้ๆ เห็นประตูเปิดออก หลี่มู่
ปรากฏตัวขึ้นที่หลังประตู เขาก็สะดุ้งตกใจ จากนั้นก็ร้องขึ้น "ข้าได้ยินว่า
วันนี้เจ้าอยู่ที่ลานฝึกซ้อมถูกพาดด้วยไม้พลองไปที่หนึ่ง ไม้พลองถึงกับ
หักกระเด็นออกไป ข้าเกรงว่าเจ้าจะได้รับบาดเจ็บ จึงพาท่านมอมมาตรวจ"

หลี่มู่เอ่ยว่า "ข้าไม่เป็นไร ตอนนีู้สึกเหนื่อยแล้ว อยากจะพักผ่อน
อย่าได้รบกวนอีก" แล้วปิดประตู

เจียงเทาอยากจะเข้าใจทำที่ที่เห็นชัดว่ารำคาญของหลี่มู่ ได้แต่หันไป
มองหน้ากันกับมอทหาร ยืนอยู่นอกประตูครู่หนึ่ง แล้วก็จำต้องจากไป

หลี่มู่เดินกลับมานั่งขัดสมาธิอยู่หลังโต๊ะเตี้ยตัวนั้น นั่งนิ่งไม่ขยับ

สายตามองจ้องไปที่ดอกไม้ป่าตรงหน้า

ฉับพลันนั้นเขาคลายตัดสินใจบางอย่างได้แน่วแน่แล้ว ลูกพรอดขึ้นมา
รับสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เปิดประตูเดินออกไป

ออกเดินทางวันแรก เกาอินทั้งรักและสงสารน้องสาวที่แสนอ่อนแอ
บอบบาง กอปรกับในครุครวญถึงบาดแผลที่บันท้ายเกาหวนว่ายังไม่หายดี
ทั้งคณะจึงเดินทางช้ามาก กระทั่งเย็นย่ำแล้วเพิ่งเดินทางมาได้ไม่กี่สิบลี้
เห็นท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำ มีลมพัดกระโชก เหนือศีรษะยังมีเมฆดำลอยมา
หลายกลุ่ม รู้ว่าค่าคืนฤดูร้อนมีฝน เกรงว่าถ้ายังเดินทางต่อไปคงต้องเปียกฝน
เขาจึงสั่งให้หยุด กำลังเตรียมหาพื้นที่สูงหลบลมที่เหมาะสมเตรียมตั้ง
กระโจมพักแรม ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาควมมาอย่างรวดเร็วจาก
ทางด้านหลัง

เขาหันหน้าไปมองอย่างจืดจ่อ ครู่เดียวก็จำได้

คนที่ไล่ตามมาถึงกับเป็นหลีมู่ เกาอินก็อดงงงันไม่ได้ รีบเร่งม้า
กลับไปหา หยุดอยู่กลางถนน รอเขาเข้ามาใกล้อีกหน่อย จึงร้องตะโกนขึ้น
"ข้าหลวงหลีมู่มีเรื่องอันใดหรือ!"

หลีมู่เร่งอุจยที่อยู่ใต้ร่างพุ่งเข้ามาถึงอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ ครั้น
ตั้งบังเหียนอุจยก็หยุดลง เขาพลิกตัวลงจากหลังม้า ทำความเคารพเกาอิน
พลางบอก "เกาต้าซยง ข้าเปลี่ยนใจแล้ว ให้อาหมีอยู่กับข้าเถิด! รบกวณ
ต้าซยงกลับไปถามทุกซุซุขเยวี่ฟูเยวี่หมู่แทนข้าด้วย วันหน้าถ้ามีโอกาส
ข้าจะต้องไปพบผู้อาวุโสทั้งสองท่านแน่นอน จนถึงตอนนั้นค่อยไปขอขมา
และขอมรบัผิด"

เขาพูดจบก็ก้าวยาวๆ ไปยังรถม้าที่เกาลัวเดินโดยสารถอยู่

เกาอื่นอึ้งตะลึงพลิกตัวลงจากหลังม้าอย่างรวดเร็วแล้วไล่ตามไป
เข้าไปขวางหน้าเขา ปิดกั้นทางไปไว้

"หลี่มู่! เจ้าอย่าได้ก่อความวุ่นวายขึ้นอย่างไรเหตุผล! การให้อาเม่ย
ของข้ากลับเมืองเจี้ยนคังเป็นความประสงค์ของท่านลู่ เจ้ากล้าตั้งต้น
จะรังแกไว้รี"

สีหน้าของเกาอื่นไม่ชวนมองอย่างยิ่ง

หลี่มู่ไม่ได้ตอบคำ เพียงเบี่ยงตัวหลบ พริบตาเดียวก็เดินมาถึงหน้ารถ
เขาเปิดประตูรถออกมองจ้องเกาลั่วเลนที่เบิกตาโตมองตนอยู่ในรถ แล้ว
คลี่ยิ้มให้นาง "อาหมี ข้าคิดได้แล้ว ข้าไม่ยอมให้เจ้าไป ข้าต้องการให้เจ้า
อยู่ที่นี้ เจ้าตามข้ากลับไป...ดีหรือไม่"

เขาพูดจบก็ค่อยๆ ยื่นมือข้างหนึ่งมาให้นาง

เกาลั่วเลนไม่คิดไม่ฝันว่าเขาจะไล่ตามมา นางได้แต่มองเขาด้วย
ความตื่นตะลึง

ทั้งสองประสานสายตากันอยู่ครู่หนึ่ง นางสั่นศีรษะช้าๆ เอ่ย
เสียงแผ่วเบา "ข้าไม่กลับไปแล้ว ท่านกลับไปเถิด"

นางพูดจบ หลี่มู่กลับเหมือนไม่ได้ยินถึงกับชะงักตัวเข้ามา ยื่นมือมา
อุ้มนางออกไปจากรถท่ามกลางสายตาผู้คนที่จ้องมองมา แล้วพูดกับอาจวี
ที่ตะลึงงันอยู่ในรถ "หมั่มั่ม ข้าจะพาอาหมีกลับบ้านเข้าเมืองไปก่อน สิ่งของ
ของนาง เจ้าสะดวกเมื่อใดค่อยส่งกลับไป จะช้าหน่อยก็ได้"

เรื่องเกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหัน ทุกคนต่างตะลึงงันไปหมด
ได้แต่มองเขาอุ้มเกาลั่วเลนหมุนตัวเดินไปที่อุจจุย

เกาลั่วเลนตื่นตะลึงอย่างยิ่ง ในที่สุดก็ได้สติ นางตั้งรกรากไม่หยุด กระซิบ
สั่งให้เขาปล่อยตน

หลี่มู่กลับไขหูไม่ฟัง ยิ่งกระซิบวงแขนแน่นขึ้น นางจะเดินหลุดได้อย่างไร จวนจะถูกเขาส่งขึ้นไปบนหลังจู่จู่อยู่แล้ว เกาอิ่นก็เดินมาขวางทางเขาไว้ อีกครั้ง

"หลี่มู่! เจ้าไร้มารยาทเกินไปแล้ว! แม้จะบอกว่าอาเมย์แต่งกับเจ้าแล้ว แต่ชื่อเสียงสถานที่เปล่าเปลี่ยวรกร้างเช่นนั้น ทั้งอาจมีภัยจากสงคราม ได้ตลอดเวลา เจ้าจะให้นางติดตามเจ้าทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ ต้องได้รับความตื่นตระหนกหวาดผวาเช่นนั้นหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อครุ่นางก็พูดเอง ไม่สมควรใจจะตามเจ้ากลับไป ข้าได้ยืนอย่างชัดเจน! ขึ้นเจ้ายังไม่ไป ก็อย่าว่าข้าไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์!"

สีหน้าของหลี่มู่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเยียบเย็น

"ต้าซยง อาเมย์แต่งกับข้าแล้ว ย่อมเป็นสตรีสกุลหลี่ข้า หากข้ามีเจตนา จะสร้างความลำบากใจให้ท่าน แต่เวลานี้ต่อให้เยวี่ฟูอยู่ตรงหน้า ถ้าข้าไม่ให้นางไป เยวี่ฟูก็พานางไปไม่ได้"

สีหน้าเกาอิ่นแข็งค้าง จากนั้นก็เคียดดาลหนัก ชักกระบี่ออกมา "เจ้ารีบวางอาเมย์ของข้าลงเดี๋ยวนี้! ขึ้นก่อนความวุ่นวายไร้เหตุผลอีก กระบี่ในมือข้าก็จะไม่เห็นแก่หน้าเจ้าแล้ว!"

หลี่มู่กลับไขหูไม่สนใจ หมุนตัวชูแขนขึ้นก็วางเกาลัวเดินลงนั่งบนหลังม้าได้พอดีพอดี แล้วจึงกล่าว "ต้าซยง ในเมื่อข้าไล่ตามมาแล้วก็ต้องพาอาเมย์กลับไปด้วย รบกวอนต้าซยงช่วยขอภัยเยวี่ฟูเยวี่หมู่แทนข้าด้วย"

นัยน์ตาทั้งสองของเขามองจ้องเกาอิ่นที่สีหน้าเหียวคล้ำ ยืนนิ่งไปปิดกระบี่ยาวของอีกฝ่ายที่จ่ออยู่หน้าลำคอของตนออกไป จากนั้นก็พลิกตัวขึ้นหลังม้า แขนข้างหนึ่งโอบร่างเกาลัวเดินที่พยายามจะปีนลงจากหลังม้าเอาไว้ มืออีกข้างหนึ่งจับบังเหียนม้า

อุจฺยสงเสียงร้องออกมาค้ำหนึ่ง ยกเท้าขึ้นได้ก็ออกวิ่ง พริบตาเดียว ก็ถึงคนเหล่านั้นไว้ข้างหลังแล้ว

เกาหวนนอนคว่าอยู่ตรงหน้าต่างรถม้าอีกคันหนึ่ง เขาพยายาม ยื่นศีรษะออกมาข้างนอกมองดูจนปากอ้าตาค้าง

เกาอื่นจะยอมเลิกราเพียงเท่านี้ได้อย่างไร เขาสั่งทุกคนให้หยุดพัก อยู่ที่นี่ ส่วนตนเองรีบขึ้นหลังม้า เหย็นม้าไล่ตามไป

ม้าที่เกาอื่นขี่เป็นม้าฝีเท้าดีจากดินแดนตะวันตกที่ทองคำพันตำลึง ก็ไม่อาจแลกรมาได้ แต่ก็ยังทำอะไรไม่ได้ เพราะอุจฺยที่หลิมีขี่ก็ไม่ใช้ม้าเลว ฝีเท้าของม้าทั้งสองตัวพอกๆ กัน ถึงเขาจะเร่งม้าหือตะบึงไล่ตาม แต่ก็ทำได้ เพียงรักษาระยะห่างระหว่างกันได้เท่านั้น คิดจะไล่ขึ้นไปสกัดหน้าอีกครั้ง ความหวังดูจะเลือนราง

เกาอื่นขบกรามแน่นไล่ตามต่อไป

ระยะทางหลายสิบหฺลี เดินทางมาหนึ่งวัน แต่ควบขี่ม้าด้วยความเร็ว เช่นนี้ ใช้เวลาเพียงสองสามเค่อเท่านั้น ตอนท้องฟ้ามืดสนิทลงมา เงา กำแพงเมืองที่อยู่ด้านหน้าแห่งนั้นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าแล้ว

เกาอื่นเห็นหลิมีที่อยู่ข้างหน้าควบม้าเข้าเมืองไปแล้วก็หวดแล้อย่างแรง ที่หนึ่ง

ม้าสงเสียงร้อง หือตะบึงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เห็นประตูเมืองใกล้เข้ามาทุกที...ใกล้เข้ามาทุกขณะ

ใครเลยจะคาดคิด ในขณะที่เขาควบม้ามาใกล้จะถึง กำลังจะพุ่งเข้าไป อยู่นั่น ประตูเมืองสองบานนั้นถึงกับปิดเข้าหากันซ้าๆ ต่อหน้าต่อตาเขา

ตอนเกาอื่นควบม้ามาถึงหน้าประตูก็มีเสียงดั่ง 'ปัง'!

ประตูสองบานปิดสนิทลงอย่างสิ้นเชิง ทิ้งเขาให้อยู่ข้างนอก

เกาอื่นเดือดดาลแทบจะมีควันออกจากทวารทั้งเจ็ด ขยับม้าถอยไปหลายก้าว แหงนหน้าขึ้นตะโกนเสียงเรียบขาดขึ้นไปบนกำแพง "หลี่มู่! คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะพุดจากลับไปกลับมา! ถึงกับเป็นคนลับปลับกลับกลอกเช่นนี้! เจ้าออกมาเดี๋ยวนี้!"

เขาค่อยๆ คุกเข่าหนึ่ง เห็นบนกำแพงเสียงส่งดว่างเปล่าไร้ผู้คน ในใจรู้สึกถ้าหลี่มู่ไม่สนใจตน ต่อให้ตนตะโกนด่าอยู่ที่นั่นจนฟ้าสว่างก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดจึงได้แต่พยายามสะกดกลิ่นเพลิงโทสะเอาไว้ กำลังคิดว่าก้าวต่อไปควรทำอย่างไร ทันใดนั้นเองบนกำแพงเมืองก็มีคนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้น... เป็นหลี่มู่!

เขายกคันทนุขึ้น ลูกธนูดอกหนึ่งยิงลงมาจากบนกำแพง มีเสียงดังพึบ ลูกธนูปักเฉียงๆ ลงบนพื้นข้างกายเกาอื่น เกาอื่นก้มลงมอง เห็นข้างหัวลูกธนูคล้ายมีจดหมายเสียบบอยู่ เขาช่มกลิ่นความโกรธ ลงจากหลังม้า ดึงลูกธนูขึ้นมา แล้วหยิบซองของสิ่งนั้น เป็นจดหมายฉบับหนึ่งจริงๆ บนจดหมายมีตัวอักษรดุมังกรบินหงส์เรียงระบำ* รอยหมึกยังไม่แห้ง คล้ายรีบร้อนเขียนขึ้นมาเมื่อครู่ "เกาต้าซงยง ข้าลวงเกินแล้ว หวังว่าท่านจะให้ภัย อาหมีข้ารังนางได้แน่นอน จดหมายนั้นเป็นคำอธิบายที่ข้ามีต่อเยวี่ยฟู่ รบกวนท่านนำกลับไปมอบให้ด้วย หลี่มู่ขอขอบคุณล่วงหน้า!"

หลี่มู่ประสานมือให้เขา จากนั้นก็หมุนตัวจากไป เกร่างหายลับไปในความมืดยามราตรีอย่างรวดเร็ว

* ตัวอักษรดุมังกรบินหงส์เรียงระบำ หมายถึงเขียนได้มีชีวิตชีวาทรงพลัง

75

เกาลัดเดินไม่คิดไม่ฝันเลยว่าทั้งที่ตัวซุงของนางก็อยู่ด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าท่ามกลางสายตาคู่คนที่จ้องมองอยู่ นางถึงกับถูกหลุมบ่อบังคับเอาตัวมา เช่นนี้

ตอนแรกยังพอเดินรนได้บ้าง แต่ด้วยกำลังแขนของบุรุษข้างหลังที่โอบกอดตนไว้แน่น ตราบใดที่เขาไม่ปล่อย อาศัยเรี่ยวแรงอันน้อยนิดของนางก็ไม่ต่างอะไรกับมดเขยาดันไม้ จะดิ้นหลุดได้อย่างไร

อุจยที่อยู่ใต้ร่างตัวนี้ดูเหมือนจิตใจจะเชื่อมโยงกับเจ้าของ ปล่อยผีให้วิ่งห้อยตะบึงเต็มที เกาลัดเดินที่นั่งอยู่บนหลังของมันคล้ายซีเมฆลอยอยู่บนฟ้าข้างหูเพียงได้ยินเสียงลมพัดผ่านหูๆ ตลอดเวลา ยิ่งถูกสั่นคลอนจนเวียนหัวคลื่นไส้ ได้แต่หลับตาจับแขนเขาไว้แน่นเพื่อจะยึดร่างให้มั่นคง

ถึงช่วงท้าย ร่างทั้งร่างก็อ่อนปวกเปียกอยู่ในอ้อมอกของบุรุษที่อยู่ด้านหลังแล้ว

ถ้าเขาปล่อยมือในเวลานี้ น่ากลัวว่านางคงสิ้นตจากหลังม้าลงไปทันที ในที่สุดเกาลัวเดินก็ทนทรมาณมาจนถึงจุดหมายปลายทาง ถูกอุจยพาพุ่งเข้าประตูเมือง ได้ยินหลี่มู่ตวาดสั่งให้ทหารปิดประตูเมือง ในที่สุดม้าก็หยุดลง

เกาลัวเดินยังรู้สึกทรมาณอยู่มาก ขณะนางหลับตาเพียงรู้ว่าตนถูกหลี่มู่อุ้มลงจากหลังม้า เดินไประยะหนึ่ง ได้ร่างนางถึงสัมผัสพื้น ถูกเขาวางลงบนเสื่อผืนหนึ่ง

นางนอนแขนขาอ่อนแรง พยายามลืมตาขึ้น เห็นเป็นห้องห้องหนึ่ง ดูเหมือนเป็นห้องทำงานของทหารเฝ้าประตูเมือง

หลี่มู่วางนางลงแล้วเดินไปที่หลังโต๊ะ หยิบกระดาษกับพู่กันบนโต๊ะจุ่มหมึก ตวัดพู่กันเขียน

นางก็ไม่รู้ว่าเขากำลังเขียนอะไร

เกาลัวเดินได้พักหายใจจนรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย เพลิงโทสะในใจก็พวยพุ่งออกมา

ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไร ก็ได้ยินเสียงตะโกนด่าดั่งแหวมาจากด้านนอก ครั้นเงยหูตั้งใจฟัง ถึงกับเป็นเสียงของต้าซยงกำลังด่าหลี่มู่ร้ายางายต้าซยงเป็นคนที่บิดาเลือกเป็นหัวหน้าสกุลเกาคนต่อไปนานแล้ว ปกติเป็นคนสุขุมเยือกเย็นยิ่ง นี่นับเป็นครั้งแรกที่เกาลัวเดินได้ยินเขาเปิดปากด่าว่าผู้อื่นอย่างรุนแรงเช่นนี้

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกทำให้โมโหสุดขีด ด้วยอุปนิสัยที่ผ่านการอบรมมาอย่างดีและความฉลาดเฉียบแหลมของต้าซยง ไม่มีทางที่จะยังสติไม่อยู่เช่นนี้ได้เด็ดขาด

เกาลัวเดินพลันเข้าใจแล้ว

จะต้องเป็นเพราะตัวชายไล่ตามมา แต่กลับถูกหลีมูปิดประตูปล่อยให้
อยู่นอกเมือง

เดิมนางก็โมโหอยู่แล้ว ครานี้เห็นเลยยังจะทนไหว นางบอก "ท่าน
รีบเปิดประตู!"

หลีมูกลับคล้ายไม่ได้ยินที่นางพูด ยังคงตัวตึงงันลงบนกระดานต่อไป
เกาลั่วเดินเดี๋ยวดาลแล้ว นางคลานลุกขึ้นมาจากเสื่อ หมุนตัว
จะเดินไป หลีมูเขียนจดหมายเสร็จก็โยนพู่กัน ปิดช่อง ก้าวสองสามก้าว
ไล่ตามมา อุ่มเกาลั่วเดินจากทางด้านหลัง วางนางกลับลงไปที่เสื่ออีกครั้ง
กล่าวขึ้น "เข้าไปสักประเดี๋ยวก็กกลับมา" แล้วหมุนตัวเดินจากไป

ประตูก็ถูกเขาดึงปิดไปแล้ว

เกาลั่วเดินลุกขึ้นไล่ตามไป กลับพบว่าประตูถูกใส่กุญแจจากข้างนอก
แล้ว นางโกรธจนกระเทิบเท้า อยากจะทำตามตัวชายที่ตะโกนด่าเขา กลับ
กลัวว่าพอถูกทหารเฝ้าประตูเมืองที่อยู่บริเวณใกล้เคียงได้ยินเข้าจะไม่สุภาพ
ในที่สุดนางก็ด่าไม่ออก ได้แต่ตบประตูไม่หยุด

ตบจนฝ่ามือแดงแล้ว ในที่สุดก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินกลับมา

ประตูถูกเปิดอีกครั้ง เขาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้านาง

"ตัวชายของข้าเล่า!" เกาลั่วเดินขมก้มลั่นเพลิงโทสะ กวาดตามองไปที่
ด้านหลังเขา

กลับไม่เห็นเกาอื่น

"ไปแล้ว พวกเราก็กลับกันได้แล้ว"

เขาถึงกับยังมีหน้ามาส่งยิ้มให้นาง

เกาลั่วเดินโกรธมาก นางร้องตะโกนเสียงดัง แล้วผลักเขาออก
จะไล่ตามออกไป "ตัวชาย!"

นางเพียงแค่นใจที่ตนขาสั้น ไม่นานก็ถูกเขาใช้กำลังอุ้มขึ้นมาอีกครั้ง นางดิ้นรนสุดกำลัง เท้ากลับแตะไม่ถึงพื้น

นางแค่นใจจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน อ้าปากจะร้องตะโกนอีก พลันรู้สึกเจ็บแปลบที่เอว คล้ายถูกเขากดลงมาที่บริเวณข้างกระดูกสันหลังตรงเอว ร่างกายครึ่งหนึ่งอ่อนยวบลงทันที

"ข้าไม่ได้โกหกเจ้า ตำซังของเจ้าไปแล้วจริงๆ เจ้าร้องไปเขาก็ไม่ได้ยิน คนที่อยู่ข้างนอกเหล่านั้นต่างมองอยู่ กลับไปแล้วข้าจะให้เจ้าดี ดีหรือไม่..."

เขากระซิบ น้ำเสียงครึ่งหนึ่งเป็นการขอร้อง ครึ่งหนึ่งเป็นการหาหรือ เกาลั่วเดินถูกเขาอุ้มออกมาแล้วก็ตะลึงงันหันหน้าไปมองด้วยสัญชาตญาณ

ห้องฟ้าแม้จะมีมืดแล้ว ด้านล่างของกำแพงเมืองมีตสนิท แต่ก็เห็นเช่นที่เขาพูด นางเห็นตรงบริเวณประตูเมืองที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ลี้มีเงาร่างทหารอยู่หลายนาย คล้ายกำลังแอบมองมาทางด้านนี้

นางพลันหยุดเดินโดยไม่รู้ตัว

รอนจนได้สติกลับคืนมา คิดจะต่อต้านชัดเจน นางก็พบว่าตนถูกเขาวางขึ้นมาบนหลังม้าอีกครั้ง

แทบจะในเวลาเดียวกันเขาก็พลิกตัวตามขึ้นมาบนหลังม้าควบคุมเกาลั่วเดินไว้ ราวตเสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง อูจุกก็พาพวกเขาสองคนออกวิ่งไปอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

ครู่เดียวก็มาถึงจวนข้าหลวงแล้ว

หลี่มู่อุ้มนางลงมา เดินตรงเข้าไปข้างใน

เข้าสู่ยามราตรี หลี่มู่ก็ไม่อยู่ กอปรกับวันนี้ไม่มีเรื่องอื่นใด ในจวนข้าหลวงนอกจากทหารเฝ้าหน้าประตูใหญ่และดูแลความปลอดภัยแล้ว

ก็ไม่มีใครอื่นอีก

เมื่อครู่ตอนเกาลัวเดินอยู่ที่ประตูเมืองไม่กล้าเอะอะโวยวาย ด้วยกลัวจะถูกทหารได้ยิน ระหว่างทางก็กลัวจะทำให้ชาวบ้านที่เพิ่งมาอยู่ที่นี้ได้ไม่กี่วันต้องตกอกตกใจ

รอเข้ามาในจวนข้าหลวงที่ว่างเปล่าโหล่งโหล่ง ไม่เห็นแสงไฟแม้แต่เครื่องดวง ในที่สุดเกาลัวเดินก็ไม่ทำอะไรต้องห้วงพะวงอีก

ตั้งแต่หน้าประตูใหญ่ถึงลานด้านหลัง ตลอดทางนางดำทอเขา ดีเขา ไม่หยุด สั่งให้เขาวางนางลง

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เพียงโอบรัดนางไว้แน่น ฝึเท้าเร็วขึ้นทุกที จับพ้านั้นเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาที่หัวไหล่

นางเห็นว่าการต่อต้านขัดขืนไร้ประโยชน์ จึงอ้าปากคล้ายสัตว์ตัวเล็กที่พินซีเล็กแหลมคมเพ็งขึ้นกัดเข้ามาในเนื้อหนังของเขา

ราตรีกาล บนขอบฟ้ามีมิดมืดที่อยู่ไกลโพลีพื้นมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ มีเสียงฟ้าร้องดังแว่วมา อากาศทั้งร้อนทั้งอบอ้าว

จวนข้าหลวงที่รอบด้านกว้างโล่งไร้ผู้คน มีมิดมืด ทั้งยังเจือความรกร้าง อยู่หลายส่วน

ในอ้อมแขนหลิมู่ยังมีหญิงสาวที่เดินไม่หยุด โมโหฮึดฮัดดำเขา มาตลอดทาง

"ต้าซ้า! ไร้ยางอาย!"

นางเป็นหญิงสาวที่เขารัก

คำคืนวันหนึ่งในช่วงฤดูร้อน ชายหนุ่มหญิงสาวอยู่กันตามลำพัง น่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

เขารู้สึกตื่นเต้นฮึกเหิมขณะอุ้มนางเข้ามาในลานเรือน เดินไปข้างหน้า

อีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงประตูเรือนบานนั้นแล้ว จู่ๆ คุณนางกัณฑ์เข้าเช่นนี้ โฉมิต
ทั่วร่างเขาก็อึ้งเดือดพล่าน

กระทั่งระยะทางไม่กี่ก้าวสุดท้ายที่เหลืออยู่ เขาก็รู้สึกว่าจะออกจะรอไม่ไหว
แล้ว

เขาวางนางลงตรงนั้น ปล่อยให้พื้นแหลมๆ ของนางกัณฑ์ไหลล่ของตน
เพียงยื่นแขนออกไปรวบแขนสองข้างรวมทั้งลำตัวของนางกัณฑ์ไว้กับเสาระเบียง
ต้นหนึ่งที่อยู่ด้านข้าง มืออีกข้างหนึ่งก็ไม่ได้ปล่อยวาง เริ่มปลดสายรัดเอวผ้าแพร
ของนาง

เกาล้วนเดินที่หน้าสงสารลำบากไม่น้อยกว่าเท่าทั้งสองจะได้สัมผัสพื้น
ทว่ายังไม่ทันตั้งสติก็พบว่าตนถึงกับถูกเขาปฏิบัติด้วยเช่นนี้

นางถอนปากออกมาจะด่าเขาก็กะ แต่เพียงจะอ้าปากก็ถูกริมฝีปาก
ของเขาคู่ความหามาถึงจุมพิตเข้าทันที

นางสะบัดหน้าไม่หยุด ในปากส่งเสียงอู้อู้อ ต่อต้านขัดขืน

เขาไม่เพียงไม่หยุด กลับยิ่งกำเร็บเสิบสาน ไม่นานนางก็ไม่อาจ
ขยับเขยื้อน เพียงเหลือสองขาที่ยังเคลื่อนไหวได้

นางคิดจะเตะเขา ซึ่งก็ได้แต่ขัดขืนด้วยวิธีเช่นนี้แล้ว ไหนเลยจะรู้
นางเพียงจะยกขาเขาก็คล้ายรู้ถึงเจตนาของนางรีบยับยั้งนางไว้ทันที

สุดท้ายแม้แต่สองขาของนางก็ถูกตรึงไว้กับเสานั่น

เกาล้วนเดินที่ถูกเขาใช้กำลังควบคุมอยู่ในลานมิดเช่นนี้ ถูกบังคับให้รับ
จุมพิตที่ใกล้เคียงกับการบ้าคลั่งจากเขา

แต่นางไม่ยอมยกได้แม้แต่น้อย นี่ไม่ใช่สิ่งที่นางปรารถนาในเวลานี้

นางแทบจะถูกหลุมุทำให้โมโหจนร้องไห้แล้ว

ในที่สุดนางก็เลิกดิ้นรนอย่างสิ้นเชิง เพียงหลับตาลง แล้วร้องไห้

ออกมาจริงๆ

บุรุษผู้นั้นคล้ายรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของนางแล้วจึงหยุดลง
พลางเงยหน้าขึ้นมาซ้ำๆ

"อาหมี..."

เขาเรียกนางที่ข้างหูคล้ายหยั่งเชิง

มือที่เมื่อครู่ยังรังแกนางอย่างอุกอาจข้างนั้นยื่นมาที่ใบหน้าของนาง
คล้ายคิดจะลูบไล้หยาดน้ำตาบนแก้มของนาง

เกาลิ้วเดินเบี่ยงหน้าหลบมือข้างนั้น หลังน้ำตาตอไป พุดด้วยความโกรธ "หลี่มู่! ถ้าท่านยังกล้าไ้มารยาทต่อข้า ข้า..."

เดิมนางคิดจะพูดว่า 'ข้าจะไม่สนใจท่านอีกแล้ว'

แต่มาคิดอีกที คำพูดนี้คล้ายไม่ถูกต้อง

เดิมนางก็ไม่คิดจะสนใจเขาอีกแล้ว แต่ถ้าไม่พูดเช่นนี้ แล้วควรพูด
ชู้ขวัญเขาเช่นไรกัน ยามกะทันหันนางถึงกับคิดไม่ออก

นางชะงักค้างไปทันที ในใจยิ่งโกรธตนเองที่ใช้การไม่ได้

ถูกเขาข่มเหงรังแกเช่นนี้ นอกจากร้องไห้แล้ว ถึงกับไม่มีวิธีอื่นเลย
นางจึงเปลี่ยนคำพูดใหม่

"ท่านอยากให้ข้าไป ข้าก็ได้แต่ไป กระทั่งข้าวิงวอนขอร้องท่านเช่นนั้น
ก็ยังอยู่ไม่ได้! ประเดี๋ยวเปลี่ยนใจจะให้ข้าอยู่ก็ทำเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้
ออกมา! ท่านเห็นข้าเป็นใครกัน อาศัยอะไรมาทำกับข้าเช่นนี้ เรียกก็ตั้งมา
ไล่ก็ตอไปหรือ!"

นางตะโกนจบก็หลับตาลงร้องไห้ออกมาอีก เสียงร้องมีเพียง
ความเศร้าเสียดใจยิ่ง

หลี่มู่ถึงไปชั่วขณะ ฉับพลันก็ซ้อนตัวนางขึ้นมาอุ้มอีกครั้ง เดินมาถึง

หน้าประตู เขายกเท้าเตะประตูให้เปิดออกพานางไปนั่งที่ข้างเตียง ตนเองไปจุดโคมไฟ

แสงจากโคมไฟค่อยๆ สว่างขึ้นมา ชับไล่ความมืดในห้อง
เกาลัวเดินนั่งอยู่ข้างเตียงเห็นเขาเดินมาที่ตน นางก็รีบขยับคอเสื้อ
ที่ถูกเขาทำจนยุ่งเหยิงเมื่อครู่ให้ตี ผูกสายรัดเอวกระโปรงให้แน่น คิดจะยืนขึ้น
เพื่อหลบหลีกเขา

มีอกลับถูกเขาจับไว้แล้ว

"อาหมี ล้วนเป็นความผิดของข้า เจ้าอยากตีก็ตีได้เลย อยากกัด
ข้าก็จะให้เจ้ากัด"

ในน้ำเสียงที่เขาพูดออกมาเต็มไปด้วยการประจบเอาใจ จับมือนางไว้
จะยกขึ้นมาฟาดตนเอง

เกาลัวเดินไม่แม้แต่จะเหลือบตาขึ้น นางดึงมีอกลับมา เซ็ดๆ แก้ม
ที่ยังมีน้ำตาติดอยู่หลายหยด เอียงตัวไปไม่มองเขา เพียงพูดเสียงเย็นชา
"ท่านบอกให้คนเปิดประตูเมืองเสีย ให้ข้าของของข้าเข้ามา! ข้าตัดสินใจแล้วว่า
จะต้องกลับไป!"

นางพูดจบ ครู่ใหญ่ไม่ได้ยินเขาตอบจึงลุกจากข้างเตียงขึ้นมายืน
หมุนตัวจะเดินออกไปข้างนอก

เวลานี้ก็กลับได้ยินเขาเอ่ยขึ้น "อาหมี ข้าไม่ได้โกหกเจ้า ข้าของของเจ้า
ไปแล้ว เขารู้ข้าจะรังตัวเจ้าไว้ เขาไม่อาจพาเจ้าไปได้ อีกทั้งข้าอาจจดหมาย
ให้เขาไปฉบับหนึ่ง ขอให้เขาช่วยมอบให้เยวี่ฟู ถือเป็นคำอธิบายของข้า
ต่อเยวี่ฟู"

เกาลัวเดินหยุดฝีเท้า หันหน้ากลับมา

สีหน้าของเขาจริงจังยิ่ง ท่าทางบุ่มบ่ามมูทะลุที่เอาแต่ข่มเหงรังแกนาง

เมื่อครู่ก่อนไม่มีให้เห็นแล้ว

เกาลัวเดินหมุนตัวมา "ข้ารู้ ท่านมีปณิธานอันยิ่งใหญ่ ทั้งตั้งต้นไม่ฟังเสียงใคร ท่านเองก็ดูเบาอาเหยียของข้า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว มาบัดนี้ท่านยังจะมีอะไรต้องอธิบายกับเขาคือ"

"อาหมี จะให้ข้าฝืนใจทำตามการจัดการของเยวี่ฟูเพื่อจะรังเจ้าอยู่ข้างกายข้า ข้าทำไม่ได้จริงๆ แต่ข้าสามารถรับปากเจ้า วันหน้าไม่ว่าเมื่อใดขอเพียงราชสำนักไม่กระทำการบีบบังคับ ไม่ขัดขวางการยกทัพไปปราบปรามทางเหนือของข้า ข้าหลี่มู่ก็จะเป็นฝ่ายต่อต้านราชสำนักก่อน จะเป็นขุนนางของต้าอวี้อะไรไป"

เขามองจ๋องนาง เอ่ยอย่างเน้นย้ำทีละคำ

"เช่นนี้เจ้าคงวางใจได้แล้วละมัง"

เกาอี๋รู้สึกหน้าผากเย็นวาบ พอเอามือลูบดู ฝ่ามือก็เปียกเล็กน้อย
ฝนจะตกแล้ว

เขารู้ดี ในเมื่อหลี่มู่ทำเรื่องเช่นนี้ออกมา ทั้งที่จดหมายลงมาให้ตนมอบแก่ท่านลุง ถึงตอนที่ประตูเมืองแตกบุกเข้าไปได้ หลี่มู่ก็ไม่มีทางปล่อยอาเม่ยออกมา

เขาเงยหน้ามองกำแพงเมืองที่สูงตระหง่านอีกครั้ง ได้แต่หันหน้ากลับ
เร่งรีบไปรวมตัวกับพวกฝานเจิงก่อน

ตอนเขาควมม้าเร็วป่านลมกรดและสายฟ้าแลบกลับไปถึงที่ตั้งค่ายพัก
ฝานก็ตกลงมาอย่างหนัก

ฝานเจิงตั้งกระโຈมที่ปักไว้ก่อนแล้วจึงหลบฝนค้างคืนในที่นั้น

เกาอี๋เข้าไปในกระโຈมผ้าสักหลาด นั่งลงกับพื้น มองจดหมาย

ตรงหน้าที่หลีมูมิงมาให้ฉบับนั้น หัวคิ้วขมวดน้อยๆ จมอยู่ในวงค์ครุ่นคิด

พลันมีเสียงฝีเท้าดังมาจากนอกกระจง

ผ่านเชิงมาแล้ว

เกาอื่นเก็บจดหมาย เรียกเขาให้เข้ามา

ผ่านเชิงเข้ามาในกระจง ทำความเคารพเขา แล้วเอ่ยถาม
"คุณชายใหญ่ เรื่องของแม่นางน้อยควรทำอย่างไรดีขอรับ"

เห็นเกาอื่นมองตน ผ่านเชิงก็รีบชี้แจง "คุณชายใหญ่อย่าเข้าใจผิด
เนื่องจากเหล่าพี่น้องของข้าเดิมเป็นหน่วยของครีษณะขององค์หญิงใหญ่
ก่อนหน้านี้ตอนออกมาองค์หญิงใหญ่สั่งกำชับไว้ว่าต้องคุ้มครอง
ความปลอดภัยของแม่นางน้อย พวกข้าจึงจำเป็นต้องติดตามแม่นางน้อย
ถ้านางติดตามคุณชายใหญ่กลับเจี้ยนคัง พวกข้าย่อมต้องติดตามไป แต่
ถ้านางถูกข้าหลงหลี่รั้งไว้..."

เขามองเกาอื่นแวบหนึ่ง

"พวกข้ายอมต้องรั้งอยู่ด้วย นี่เป็นภารกิจติดตัว..."

เกาอื่นหัวคิ้วยังคงขมวดมุ่น เพียงบอก "ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าบอก
ข้าก็รู้"

เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ "ขุนพลผ่าน เจ้ามาชี้แจงก่อนข้า เมื่อก่อนก็เคยนำ
กำลังทหารออกทำศึก ตามความคิดเห็นของเจ้า ถ้าซีจินมารุกราน หลีมู
จะป้องกันเมืองได้หรือไม่"

"ถ้าด่านข้างยังมีโจวฉือเป็นศัตรู ข้าไม่กล้าวินิจฉัย แต่เวลานี้
ประการแรกผูกพันมิตรกับโจวฉือสำเร็จแล้ว ประการที่สองซีจินกำลัง
ทุ่มเทกำลังทั้งหมดโจมตีเมืองหลวงตะวันตก รอถึงเวลาที่เขามารุกราน
คาดว่าข้าหลวงหลี่คงมีแผนรับมือแล้ว ข้าเชื่อในตัวข้าหลวงหลี่!"

น้ำเสียงของฟานเจิงไม่มีความลึกลับแม้แต่น้อย
 เกาอินมองจ้องฟานเจิงอยู่ครู่หนึ่ง "ขุนพลฟาน ดูเหมือนเจ้าจะยอมรับ
 ในตัวหลี่มู่อย่างมาก"

ฟานเจิงตื่นตะลึง รีบชี้แจง "คุณชายใหญ่อย่าเข้าใจผิด ข้าเป็น
 คนขององค์หญิงใหญ่ ไม่ว่าจะอย่างไรย่อมต้องจงรักภักดีต่อองค์หญิงใหญ่
 และเกาเซี่ยกง"

เกาอินคลายหัวคิ้วแล้วยิ้ม โบกๆ มือ เปลี่ยนมาถามถึงเกาหวน

ฟานเจิงรีบบอก "ลี้หวงเข้ากระโจมไปแล้วหัวค่ำแล้ว บอกล่วงวัน
 เหน็ดเหนื่อย ต้องนอนเร็วหน่อย ไม่ให้คนเข้าไปรบกวณ"

เกาอินพยักหน้าบอก "ลำบากเจ้าแล้ว เจ้าก็ไปพักผ่อนเถิด พรุ่งนี้เช้า
 ข้าจะไปอึ้งอิงอีกครั้ง ต้องพบหน้าอาแม่ให้ได้ ถามถึงความต้องการของนาง
 เอง ถ้านางยอมอยู่ต่อ ข้าก็ไม่อาจบีบบังคับนางไป ข้าจะพาเพียงลี้หวง
 กลับไป พวกเจ้าก็อยู่ที่นั่นกับนาง ถ้าอาแม่ไม่ยอมอยู่ต่อ ข้าจะรับนางกลับ
 พวกเจ้าก็กลับไปด้วยกัน"

ฟานเจิงรับคำ ลุกขึ้นกล่าวลาแล้วออกไป

ลมแรงพัดกอไผ่นอกหน้าต่างต่างสั่นไหว ฉับพลันนั้นก็มีเสียงเม็ดฝน
 ลอดกิ่งไผ่ตกกระทบใบดั่งขึ้น

จากนั้นเม็ดฝนหนาแน่นก็ร่วงหล่นลงมาเหนือคิระชะและกระเบื้อง
 หลังคาที่ชายคาระเบียง ส่งเสียงซ่าๆ

เกาล้วเดินอึ้งตะลึงแล้ว

บุรุษตรงหน้าที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของนางผู้นี้ จากความไม่คุ้นเคย
 ในตอนแรกมาถึงทุกวันนี้ที่เริ่มมีความคุ้นเคยใกล้ชิดกัน จะมากน้อยนางก็มี

ความเข้าใจในตัวเขาอยู่บ้าง

เขาชอบนาง ดีต่อนาง นางรู้ดี

แต่ไม่ว่าจะชอบอย่างไร ดีอย่างไร ขอเพียงพัวพันถึงเรื่องนั้นที่เขา
มีความขัดแย้งกับบิดานาง เขาก็เหมือนเป็นคนละคน ไม่ยอมอ่อนข้อให้
แม้แต่น้อย

จุดนี้นางเข้าใจอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำคืนที่พักอยู่ใน
โรงเตี๊ยมของโจวฉือคิ่นนั้น

ตอนนั้น ภายใต้อานการณณ์เช่นนั้น นางอยู่ใต้ร่างเขากำลังสนิทสนม
แนบชิดกัน นางพูดจามุ่มนวลเอาใจเอ่ยปากวิงวอนขอร้อง หวังว่า
เขาจะยอมอ่อนข้อต่อหน้าบิดาชั่วครวร นางจะได้อยู่กับเขาได้
เขาถึงกับไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย

เป็นคนใจแข็งดุจเหล็กอย่างแท้จริง

พอคำพูดออกจากปาก ตอนนั้นนางก็รู้แล้วว่าไม่เหมาะสม นึกเสียใจ
แล้ว ทั้งยังยอมรับผิดชอบ

เขากลับยังคงไม่หวั่นไหว และทิ้งนางไว้เช่นนั้น ยุติการสนิทสนม
แนบชิดลงๆ ยังบอกจะส่งนางกลับไป

ในชั่วขณะนั้นความละอายใจและความรู้สึกเสียหน้าของนางไม่อาจใช้
ถ้อยคำใดมาบรรยายได้

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางโยนเกียรติและศักดิ์ศรีทิ้ง ทำตัวต่ำต้อย
ต่อหน้าบุรุษผู้หนึ่ง เพียงหวังว่าเขาจะใช้วิธีที่นุ่มนวลอ่อนค้อมสักหน่อย
ไปรับมือกับบิดาของตน...ถึงจะเป็นเพียงการกระทำอย่างพอขอไปที่ก็ตาม
อย่างน้อยก็สามารถลดทอนแรงกดดันและความกลัดกลุ้มของนางลงได้

แต่เขาช่างไม่รู้ถึงความลำบากใจและความหวาดผวาของนางที่ต้อง

แทรกอยู่ตรงกลางระหว่างเขากับบิดาเอาเสียเลย

และจากประสบการณ์ในคืนนั้นทำให้เกาลัวเดินตระหนกกว่าตนประเมินอำนาจที่นางมีต่อเขาสูงเกินไปมากในความสัมพันธ์นี้

เขาหาได้รักชอบนางมากเช่นที่นางคาดคิด

การเสียหน้า ความเสียใจ การนี้กตัญญูตนเอง รวมเข้ากับความสิ้นหวัง และสับสนที่มีต่ออนาคต ในที่สุดก็ทำให้นางตัดสินใจเด็ดขาด

ถ้าเขายังคงยืนกรานในความคิดเช่นนี้ ไม่ต้องสงสัยเลย ข้าเร็วต้องมีสักวันที่เขากับบิดาต้องแตกหักกันแน่นอน

กล่าวสำหรับเกาลัวเดินแล้ว นางยอมไม่ไปตั้งข้อสงสัยในความคิดของบิดา

ในส่วนลึกของหัวใจ นางก็รู้สึกอยู่บ้างว่าปณิธานอันยิ่งใหญ่ของหลี่มู่กับความกังวลที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาเชื่อว่าจะไม่เกิดผล

แต่แล้วอย่างไร นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ

ประเด็นสำคัญคือคนหนึ่งเป็นบิดาที่มีบุญคุณในการให้กำเนิดและเลี้ยงดูนาง มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ไม่อาจตัดขาด คนหนึ่งเป็นสามีที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับนาง กระทั่งวันนี้ต้องให้กำเนิดเลี้ยงดูบุตรหลานร่วมกัน

ในเมื่อกำหนดแล้วว่าไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ แทนที่จะหวังเหนี่ยวจนถึงตอนนั้น เรื่องเปลี่ยนแปลงไปจนยากจะจัดการได้ นางยอมยุติความสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นความหวังกับเขาเสียแต่เนิ่นๆ ดีกว่า

เดิมก็ไม่ได้โอบกอดความหวังใดๆ ไว้แล้ว คิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์กลับพลิกผัน จู่ๆ เขากลับเอ่ยคำพูดเหล่านี้กับตน

เกาลัวเดินออกจะรู้สึกไม่กล้าเชื่อหูตนเอง

"ท่าน...พูดจริงหรือ"

นางคล้ายไม่แน่ใจ

หลี่มู่ผงกศีรษะ

"จดหมายอยู่ที่เท้าชียงของเจ้าแล้ว รอเขากลับไปถึงเจี้ยนคัง อาเหยฮยของเจ้าก็จะได้รับแล้ว"

ถ้าหลี่มู่ยอมให้คำมั่นเช่นนี้ต่อบิดาจริง คิดว่าบิดาก็ไม่มีเหตุผลที่จะขัดขวาง ต้องให้นางกับเขาแยกกันอีก

นางเชื่อหลี่มู่ เขาเป็นบุรุษแท้จริงที่หนึ่งคำพูดแน่นอนหนักดูเง็ก้ากระถางศักดิ์สิทธิ์

ในเมื่อให้คำมั่นเช่นนี้แล้ว วันหน้าในราชสำนักขอเพียงมีบิดาอยู่เชื่อว่าไม่น่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นที่เขาพูด

นั่นก็หมายความว่าถ้ามองโลกในแง่ดีสักหน่อย นางก็น่าจะวางใจลงได้แล้ว

หลังจากนี้เขาไม่มีโอกาสที่จะเป็น 'ขุนนางก่อกบฏถูกไม่รักดี' อย่างที่บิดาพูดแล้ว

นางมองบุรุษที่อยู่ตรงหน้า "ท่าทีของท่านก่อนหน้านี้ไม่ใช่แข็งกร้าวมาโดยตลอดหรือ เพราะเหตุใดจู่ๆ จึงยอมอ่อนข้อให้อาเหยฮยของข้าแล้วเล่า"

"ข้าไม่อาจไม่มีเจ้า" เขารีบกล่าว "ไม่ลังเลแม้แต่น้อย" "อาหมี ถ้าเจ้าไม่ต้องการข้า ไปจากข้า ชีวิตนี้ข้ายังคงจะทำเรื่องที่ทำให้สำเร็จ แต่นับจากนี้ไปโลกนี้จะเหลือเพียงข้าคนเดียวแล้ว ไม่มีเจ้าอยู่ด้วย ชีวิตเช่นนี้ต่อให้มีชีวิตใหม่อีกครั้ง ยังจะมีความสุขอะไร"

เกาลัวเสินไม่ได้สังเกตเห็นตอนที่เขาเอ่ยคำพูดประโยคนั้น ส่วนลึกในดวงตามีประกายนุ่มนวลอ่อนโยนปะปนกับประกายความแค้นใจอย่างลึกซึ้ง

พาดผ่านจางๆ

คำตอบเช่นนี้ของเขา กล่าวสำหรับนางนับว่าเพียงพอแล้ว

ดวงตาคู้งามที่ยังมีคราบน้ำตาหลงเหลืออยู่เต็มเห็นชัดว่าออกจะหม่นหมอง พลันเปลี่ยนเป็นสว่างเจิดจ้ามีชีวิตชีวาขึ้นมาในฉับพลัน ในก้นบึ้งของหัวใจคล้ายมีบุปผาดอกหนึ่งผลิบานออกมาช้าๆ

หัวใจของนางค่อยๆ เต้นเร็วขึ้น ใบหน้าก็แดงเรื่อ

เกาลัวเดินตามองหัวไหล่ของเขาที่ถูกตนกักขังมีคราบน้ำลายและรอยฟันติดอยู่ ถามอย่างคลุมเครือ "ตรงนั้นยังเจ็บหรือไม่"

หลี่มู่ยิ้มน้อยๆ "เจ็บสิ ไม่เพียงตรงนี้ วันนี้อยู่ที่ลานฝึกซ้อม ข้ายังได้รับบาดเจ็บด้วย"

"เฮ้" เกาลัวเดินร้องออกมาคำหนึ่งรีบเดินเข้าไปหาเขา "เกิดอะไรขึ้นบาดเจ็บตรงใดหรือ"

"เมื่อเข้าหลังเจ้าไปแล้ว ข้ารู้สึกเศร้าใจมาก ไปที่ลานฝึกซ้อม ถูกทหารนายหนึ่งใช้ไม้พลองตีที่แผ่นหลัง ไม้พลองหักในทีนั้นเลย"

เกาลัวเดินตื่นตะลึง รีบอ้อมไปข้างหลังเขา เลิกเสื้อของเขาขึ้น

รอกจนเห็นรอยแผลแนวยาวบนแผ่นหลังของเขาที่ยามนี้เปลี่ยนเป็นสีม่วงอมดำไปแล้ว นางก็รู้สึกปวดใจยิ่ง ตาหนีเขาไม่หยุดปากว่าไม่ระวัง ยังบ่นว่าทหารที่ดีเขาบ่มป่ามมู่ทะลุ

หลี่มู่หมุนตัวมา หันหน้ามาหานาง

"อาหมี ตอนนั้นแม้ข้าจะถูกตีไปที่หนึ่ง ในใจกลับอยากให้มีคนช่วยตีข้าหนักๆ อีกสักหลายทีจึงจะดี ข้าทำให้เจ้าเสียใจ ข้าสมควรได้รับ"

เกาลัวเดินกักริมฝีปาก "ช่างเป็นตัวโง่งมผู้หนึ่ง!"

หลี่มู่หัวเราะแล้ว เขารั้งตัวนางเข้ามาในอ้อมกอดก้มหน้าลงจุมพิต

หน้าผากนางเบาๆ

เกาลัดเดินเอนอิงอยู่ในอ้อมอกเขาอย่างอ่อนหวานว่าง่าย หลับตาลง
เพียงปล่อยให้เขาจุมพิตตน

"อาหมี คือนั่นที่โรงเตี๊ยมข้าไม่ควรทำกับเจ้าเช่นนั้น ข้านึกเสียใจ
อย่างมาก เจ้าภักย์ให้ข้าได้หรือไม่"

ขณะปอยผมข้างหูคลอเคลียกันอยู่ นางได้ยินเขาเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน
ที่ข้างหู

ใบหน้าของนางแดงระเรื่อยิ่งกว่าเดิมแล้ว นางไม่ได้ตอบคำ เพียงแต่
แขนทั้งสองข้างค่อยๆ โอบไปยังรอบเอวที่แข็งแกร่งทรงพลังของเขา แล้ว
แอบอิงร่างเข้าไปแนบชิด

ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก

เม็ดฝนที่หนาแน่นสาดซัดตามสายลมกระทบแผ่นกระเบื้องบนหลังคา
ดังกระชั้นถี่ ประดุจเสียงกลองเล็กในสนามรบ

กระเบื้องหลังคาตรงจุดที่น้ำฝนร่วงเริ่มจากหยุดติงๆ จนเปลี่ยนเป็น
ไหลโกรก สาดกระเซ็นซ่าๆ ลงมาที่พื้น

ไม่นานพื้นในห้องก็เจิ่งนองไปด้วยน้ำฝน

น้ำที่เจิ่งนองค่อยๆ ไหลมาที่ขาเตียงทำให้ม่านมุ้งที่ห้อยย้อยลงไปต่ำๆ
แถบนั้นเปียกไปด้วย

คราบน้ำสีเข้มค่อยๆ แผ่ลามขึ้นมาตามม่านมุ้ง เปียกขึ้นไปทั้งแถบ

หญิงสาวที่อยู่ในมุ้งนิยน์ตาทั้งสองปิดแน่น นอนหงายอยู่บนหมอน
เส้นผมดำสลบทั้งศีรษะแผ่กระจายยุ่งเหยิง บนผิวกายทั่วร่างเต็มไปด้วย
เหงื่อเม็ดเล็กๆ

"อาหมี เจ้ารักกลางจวินหรือไม่"

นางได้ยินเขากระซิบถามที่ข้างหูกลางกัตไบหูของนาง
ไบหน้าของนางแดงเรื่อ รีบส่งเสียงอึมพรางพยักหน้า ทั้งที่หลับตาอยู่

"อาหมีรักอะไรกลางจวินหรือ"

ข้าไม่รู้...ไม่รู้จริงๆ...

นางยังคงหลับตา เพียงอยากให้เราเติมเต็มนางมากขึ้น

แต่เขาที่ใจร้ายกลับหยุดลง

นางก็ได้แต่ตอบเขาไปส่งๆ "รักทุกอย่าง อาหมีรักทุกสิ่งทุกอย่างของ
กลางจวิน..."

บุรุษผู้นั้นคล้ายยังไม่พอใจนัก

เห็นอยู่ว่าเขามีเหงื่อร้อนไหลกลิ้ง สองตาแดงฉาน กลับยังคงฝันต่อ
ประคองศีระชะของนางไว้ แล้วจุ่มพิตริมฝีปากของนาง

"ต่อไปยังจะไม่ต้องการกลางจวินหรือไม่"

เกาลัวเดินสองมือโอบรอบลำคอเขาไว้แน่น สิ้นศีระชะแรงๆ

"กลางจวินอยากให้เจ้าพูด!"

"อาหมีไม่มีทางไม่ต้องการกลางจวิน..." นางโกธจะร้องไห้อยู่รอมร่อ
แล้ว

ครึ่งคืนหลัง ฝนค่อยๆ หยุดลง

น้ำที่ไหลลงมาเป็นสายตรงจุดที่หลังคารั่วค่อยๆ หายไป สุดท้าย
เหลือเพียงหยดน้ำที่ค่อยๆ รวมตัวกัน แล้วหยดลงมาจากจุดที่กระเบื้องแตก
เป็นหยดๆ

คืนนี้เกาลัวเดินได้รับความสุขและความพึงพอใจอย่างไม่เคยมี

มาก่อน

กระทั่งสุดท้ายนางอ่อนเปลี้ยเพลียแรงแล้วก็ถูกสามีของตนโอบกอดไว้ใน
อ้อมแขน ศีรษะเอนพิงหน้าอกของเขา พอหลับตาลงคนก็ผล็อยหลับไปทันที

ศิวอโยธา

春江花月 3

Chun Jiang Hua Yue 3

ธาราวสันต์ บุชนันจันทร 3

เผิงไหลเค่อ เขียน

พริกหอม แปล

จำนวน 488 หน้า

ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

Published originally under the title of 《春江花月》(Chun Jiang Hua Yue)

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke) Volume 03

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2890-2

ภาพประกอบ 寂阳

ออกแบบฟอนต์ Zinlin Xin

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

ไม่ว่าในชาติก่อนหรือชาตินี้ หรือต่อให้สี่มู่จะหลงรักบุตรสาวสกุลเกาหมากเพียงไร
แต่ปณิธานรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งในนั้นก็ยังคงมาเป็นอันดับแรกเสมอ
หนทางมุ่งสู่บัลลังก์ของเขายังคงอยู่
ยอมกระทั่งจะร่ววงชิงเมืองหลวงเก่าอย่างฉางอันมาเป็นสินสอดให้ท่านพ่อตาเสียด้วยซ้ำ

จนเมื่อเห็นนางปรากฏกายขึ้นที่อู่ชิงอันห่างไกล
อันวอนขอร้องไห้ให้เขาลืมเลิกราคิดมักใหญ่ใฝ่สูงนั้นเสีย
เขาก็ยังเลือกบอกให้นางรอ ขอให้นางเข้าใจเขา...

แต่พอเห็นนางจะออกเดินทางจากไปแล้วจริงๆ
ทอปรกับท่าทียื่นขาเห็นห่างราวกับว่านับจากวันนี้ไปความสัมพันธ์อันสามีภรรยาของพวกเขาจะสิ้นสุดลง
ปณิธานในใจเขาก็ถึงขั้นสั่นคลอนปรีชา...
บัลลังก์พวกนั้นจะยังมีค่าอันใดอีก หากข้างกายเขาไร้ซึ่งนาง

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

หากกักรัก

ISBN 978-616-06-2890-2

9 786160 628902

ราคา 469 บาท